Helen Santos

Câinele lui Pepe

Helen Santos

FUNDAŢIA BIBLIA PENTRU TOŢI
Câinele lui Pepe
titlul original în limba engleză: Pepe's Dog, by Helen Santos
Ilustraţie copertă: Teofil Taban

Coperta: Jeni Roşian
Tipar: Samuel S.R.L.
PRINTED IN ROMÂNIA

Santct - (gâlnele Iul

Pepe este un băiat care locuieşte în Spania. Numele lui se pronunţă *Pepe.*
în povestire veţi întâlni câteva cuvinte în limba spaniolă. Iată cum trebuie să le pronunţaţi:
perro se pronunţă *pero* şi înseamnă „câine" **feliz** se pronunţă *feliz* şi înseamnă „fericit"
hermoso se pronunţă *ermoso* şi înseamnă „frumos" **jefe** se pronunţă *hefe* şi înseamnă „şef
Caf6 Playa se pronunţă *Cafe Plaia* şi înseamnă
„Cafeneaua de pe ţărm" **Dios te ama** se pronunţă *Dios te ama* şi înseamnă
„Dumnezeu te iubeşte" **muy** grande se pronunţă *mui grande* şi înseamnă
„foarte mare"
Como tu llamar se pronunţă *Como tu liamar* şi înseamnă „Cum se numesc?"

(Capitolul unu

Jrepe credea în miracole. Trăise toţi cei nouă ani ai săi printre oameni care credeau în miracole şi, prin urmare, o minune era pentru el la fel de neprevăzută precum ploile din luna octombrie din fiecare an. Faptul că ploile din octombrie erau uneori absente (ca şi cele din timpul primăverii) nu însemna că nu va mai ploua niciodată. însemna doar că întârziau să apară. Mai devreme sau mai târziu tot ploua şi fiecare nor, cât de mic, era aducător de speranţă.
Pepe stătea la una din mesele din metal, verzui murdar din faţa casei sale. Casa lui se numea Cafe Playa (Cafeneaua de pe ţărm) deoarece era singura casă aşezată pe ţărm. în spatele ei se afla o dună de nisip înaltă care o adăpostea. în faţa ei se întindea Oceanul Atlantic cu coasta nord-africană pe o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de kilometri.
Pepe se uita în cartea lui preferată. Era decembrie şi, deşi cerul era senin, vântul în rafale se lupta să îi smulgă cartea din mână. Biciuia paginile, întorcându-le cu repeziciune, mai iute decât puteau mâinile lui să le ţină în loc.
Cum nu era o carte de poveşti, nu conta acest lucru. Paginile lucioase erau pline de poze cu câini. Fratele lui Pepe care avea douăzeci de ani, Big Pepe, îi dăduse
cartea vara trecută, de ziua lui. lira singura carie pe care o avea în **afara** manualelor şcolari*. Ştia acum fiecare poza pe dinalaia, deşi erau sute de astfel de poze. Dacă s-ar li dus vreodată la o paradă de câini - ceea ce era puţin probabil, deoarece în partea aceea de lume unde locuia nu aveau loc parade de câini - ar fi recunoscut fiecare rasă în parte.
Pepe era uimit de mulţimea raselor de câini din carte. Acolo unde locuia el majoritatea oamenilor aveau corcituri, şi mai toţi erau mici şi dolofani, cu ochi bulbucaţi şi boturi turtite ce adulmecă.
Pepe dorise să aibă un câine al lui de când văzuse filmul „Lassie" la televizor. Nu-şi dorea orice fel de câine bătrân. Voia unul care să poată deschide uşi, să sară prin cercuri de foc, să care colete, să salveze oamenii de la înec, să înţeleagă tot ceea ce spunea el şi aproape să vorbească. Voia un câine exact ca Lassie. - Tu nu îţi doreşti un câine! exclamă Big Pepe râzând. Tu vrei o iluzie.
- O doamnă de la biserică - căţeluşa ei tocmai a fătat căţei, zise mama lui. Poţi lua unul din ei.
- Te referi la doamna cu părul albastru? întrebă Pepe prevăzător.
- Nu are părul albastru. Este aşa deoarece coafeza i 1-a vopsit prea puternic.
- Ba este albastru, insistă Pepe cu o privire maliţioasă în ochii săi cei negri. Şi nu vreau un căţel de-al ei. Vor fi la fel de urâţi ca mama lor, cu picioarele ei strâmbe.

- Toţi câinii de pe aici au picioarele strâmbe, râse tata. La ce altceva te aştepţi?
- La un câine ca lumea, spuse Pepe cu demnitate, sau la nici unul.
Prin urmare, de ziua lui, în locul unui căţeluş cu picioare strâmbe îi fu dată o carte. Atunci când o deschise era ca şi cum ar fi pătruns printr-o uşă spre o altă lume. Ii plăcea cartea aşa de mult, încât dormea cu ea în braţe.
încântarea lui îi făcu pe toţi ceilalţi fericiţi, iar Pepe ajunse ceea ce tatăl lui numea un *connoisseur.*
- Ce-i aia? întrebă el.
- Cineva care este văzut cel mai bine şi este răsfăţat cu toate lucrurile.
- Este lucrul acesta bun sau rău? întrebă Pepe.
- Nu ştiu, recunoscu tatăl. Depinde de ceea ce vrei. După ce Pepe răsfoi cartea de zeci de ori, ştiu exact
ce fel de câine voia - un setter irlandez. Luciul paginii unde era câinele respectiv deveni aproape mat datorită degetelor sale care pipăiseră de nenumărate ori fiecare centimetru al pozei.
Cunoştea fiecare cârlionţ al blănii lui roşcate şi bogate, îi sărutase boticul negru de sute de ori. Aproape că simţea cât de catifelate erau urechile acelea lungi şi clăpăuge. Nu putea să exprime în cuvinte ceea ce simţea atunci când privea câinele acela splendid de o culoare aproape aurie. însă ştia un lucru: dacă nu putea avea un setter irlandez, nu mai exista un alt câine în întreaga lume pe care să şi-1 dorească.
De îndată ce Pepe fu absolut sigur de aceasta, ştiu ce trebuie să facă. Trebuia să-I spună lui Isus despre acest lucru, deşi socotea că Isus ştie deja, pentru că El ştie întotdeauna totul. El ştie când oamenii sunt fericiţi sau trişti. El ştie când tânjesc să aibă anumite lucruri. El ştie ce îşi doresc ei.
Părinţii şi învăţătorul de Şcoală Duminicală spuneau că Isus nu îţi dă întotdeauna ceea ce vrei. El îţi dă ceea ce ai nevoie, care nu e întotdeauna acelaşi lucru cu ceea ce vrei. Pentru un timp, Pepe se abţinu să ceară lui Isus un setter. Avea într-adevăr nevoie de el?
Destul de curând decise că da. Avea nevoie de un prieten, la fel ca băiatul din filmul „Lassie". Nu avea un prieten bun de-o seamă cu el. Singurul băiat din clasă care voia să-i fie prieten nu avea voie să se joace cu el pentru că era creştin. Mulţi băieţi nu erau prietenoşi cu el deoarece era pe jumătate ţigan. în afară de gemeni, Victor şi David, copiii de la biserică erau fie mai mari, fie mai mici decât el. Gemenii nu voiau să fie prieteni cu el.
Dacă ar avea un câine, nu ar mai conta că nu are un prieten bun. Părinţii lui fuseseră dispuşi să-i aducă unul de ziua lui, aşa că sigur nu le va fi greu să-i ia unul de „Regi"*. Nu aceasta constituia însă partea dificilă a problemei.
** Copiii spanioli primesc cadourile de Crăciun pe d:\Ui de şase ianuarie de la „magi" sau „Regi" şi nu de Iu Moş* ***Crăciun.*** *Această zi este cunoscută sub denumirea de „Kcycs" (Kcfii).*

Pepe nu văzuse niciodată un setter irlandez adevărat. Nu se găsea nici unul prin oraş. Nu se găsea nici măcar un câine spaniol, aşa cum văzuse el câţiva în carte. Oare existau setteri irlandezi în Spania sau trebuia să mergi tocmai în Irlanda (oriunde ar mai fi fost şi asta) pentru a-i găsi?
Când îndoiala începu să-i întunece speranţele, Pepe pur şi simplu ştiu în inima sa că se va petrece o minune.
Aşa că, într-o zi se rugă, pe când stătea pe ţărm şi privea cum spuma mării îi ajungea până la vârful adi-daşilor, însă nu mai sus. Se întreba cum de marea se opreşte mereu în acelaşi loc şi cum de nu se revarsă peste tot ceea ce există şi nu inundă tot globul.
îşi aminti că Dumnezeu a creat marea, fixându-i un loc de oprire. Tatăl lui îi spusese acest lucru, când într-o noapte furtunoasă îi fusese teamă că mica lor casă de pe ţărm va fi spulberată de ape. Toţi se rugaseră atunci ca valurile să asculte de glasul Domnului şi să rămână acolo unde le era locul - şi aşa s-a şi întâmplat. Cu toate acestea, fusese o noapte groaznică.
„Doamne Isuse", se ruga el, pe când privea fluxul şi refluxul oceanului, *„ajută-1 Te rog pe tata să-mi aducă un setter irlandez ca cel din carte. Am mare nevoie de el. Amin."*
Apoi adăugă un *„mulţumesc",* întrucât ştia că mai devreme sau mai târziu câinele va fi al lui.

Nu îşi făcea griji în legătură cu modul în care se va întâmpla aceasta. Isus se va îngriji de partea aceea a lucrurilor. însă, din ziua aceea, fu convins că aşa se va întâmpla.
11
îşi amintea de rugăciunea pe care o rostise în acea zi vijelioasă de decembrie, când nu avea nici un tovarăş de joacă cu excepţia vântului şi a câinelui din visele sale. îi plăcea să-şi închipuie câinele stând deja lângă el, ţinându-i de urât. Dar imaginaţia lui nu ajungea prea departe, întrucât nu avusese niciodată un câine. Oare ce fac câinii atunci când nu-i salvează pe oameni sau când nu sar prin foc?
în acel moment îşi făcu apariţia singura lor clientă din timpul iernii. Stătea la o masă cât de departe putea de Pepe şi dădea din cap afirmativ ca răspuns la salutul lui în engleză. Apoi privi marea care lovea ţărmul şi care în ziua aceea era la fel de aprigă ca şi vântul.
Pepe nu a fost surprins să o vadă. în fiecare zi trecea pe lângă casa lui în plimbarea ei de dimineaţa şi obişnuia ca, în drum spre casă, să se oprească pentru a bea un pahar cu ceai de mentă fierbinte.
- îţi poţi potrivi ceasul după ea! exclamase tatăl, plin de admiraţie, deşi nu făcea lucrul acesta. Deşteptătorul mare de tinichea stătea tot la fel de mult pe cât mergea.
- E o doamnă, spuse cu aceeaşi admiraţie, deşi nu explica după ce anume îţi dădeai seama de acel lucru.
îi făcea plăcere să o servească. Exersa limba engleză cu ea şi Pepe era mândru să afle cât de inteligent era tatăl lui. Pepe studia engleza la şcoală, însă nu încercase niciodată să-i spună mai mult decât „hello". Se hotărî să îi arate albumul şi să exerseze şi el engleza.
- Vrei uiţi? o întrebă el încrezător, în timp ce îşi tră-
12
gea scaunul aproape de ea, punând cartea pe masă cu un aer important. Nu îşi pierdu interesul când ea nu îi răspunse. Toţi ştiau că englezii iubesc câinii.
Pepe dădea paginile cu mândrie, arătând pozele cu degetul şi căutând, cu un zâmbet încurajator, să-i vadă reacţia. îşi cunoştea limitele englezei sale. în plus, pozele spuneau totul. După câtva timp, ea începu să îi acorde atenţie. Nu prea avea de ales. Cine ar fi putut rezista entuziasmului înflăcărat al lui Pepe pe măsură ce rase precum dalmaţieni, labradori, husky, whippet, buldogi şi Jack Russel se perindau pe dinaintea ochilor lor?
- Simpatic, începu ea în spaniolă. *Simpatico... Bo-nito* şi *Muy grande.*
Când repetă aceleaşi cuvinte în limba engleză, Pepe o imită:
- Simpatic. Drăguţ. Foarte mare. Numai că „foarte mare" al lui se auzi „moarte fare".
Exact în acel moment apăru tatăl lui, care ştia că singurul său client venea cam atunci. O salută cu zâmbetul său obişnuit, parcă cu scopul de a-1 goni pe Pepe cu cartea lui.
- Nu o mai bate la cap pe doamna! exclamă el. Pe ea nu o interesează câinii tăi.
Doamna reuşi să desluşească ce spunea:
- *Esta bien. No molesta. Libro bonito,* răspunse ea. E-n regulă. Nu mă deranjează. Este o carte frumoasă (cel puţin asta încerca ea să spună).
Deci, pe când tatăl merse din nou înăuntru pentru a
13
prepara singura băutură pe care avea să o vândă în ziua aceea, Pepe îi întoarse doamnei din nou atenţia spre carte. Păstrase câinele visurilor sale la urmă.

(Capitolul doi

14
.Toarte puţini oameni din acel oraş de coastă din sudul îndepărtat al Spaniei ştiau ceva despre domnişoara Beamish. Aceştia ştiau câţi bani a dat pe căsuţa pe care o închinase pe o stradă pavată, îngustă, nu departe de piaţa principală. însă motivul pentru care alesese oraşul lor pentru a locui sau cât intenţiona să stea acolo, reprezenta un mister pentru ei.
Erau obişnuiţi cu excursionişti străini, cu scriitorul sau artistul solitar ocazional, însă domnişoara Beamish nu făcea parte din aceste categorii. Nu depunea nici cel mai mic efort pentru a se împrieteni cu cineva, aşa că bârfa trebuia să fie inventată. Era în mod evident „stranie", deoarece se plimba şi înota când sezonul se încheiase. Bunicile erau stupefiate că înota iarna, însă tinerii se amuzau.

Toţi spuneau: „La ce să te aştepţi de la o străină? Obiceiurile lor nu sunt ca ale noastre". Familia lui Pepe ştia mai mult despre domnişoara Beamish decât majoritatea oamenilor, deoarece toată vara cumpărase câte un suc rece după ce făcea baie în mare dimineaţa. Apoi, ea obişnuia să stea la umbra pe care o făcea anexa acoperită cu paie a cafenelei de la Beach Cafe, mereu singură, deşi înconjurată de oameni. Nu exista alt loc umbros pe plaja aceea.
15
După un timp, domnişoara Beamish descoperi că cel mai potrivit moment pentru a sta pe plajă vara era după ce soarele apunea. Noaptea căldura era mai blajină; marea era de o linişte misterioasă, inundată de lumina lunii; glasurile oamenilor ce stăteau la taifas se estompau, iar becurile roşii, galbene, albastre şi verzi ce atârnau de acoperiş radiau o lumină primitoare. Seara, pe lista de meniu era peşte prăjit proaspăt şi pepene verde răcit în nisip, iar Pepe îi servea pe clienţi cot la cot cu tatăl său.
Arăta ca un chelner adevărat când se strecura printre oameni şi mese, aducând farfuriile pline, strângân-du-le pe cele goale şi luând comenzile. Domnişoara Beamish nu ştia nimic despre băieţi, însă ceva în inima ei se înduioşa la vederea buclelor lui brune şi a ochilor lui negri plini de voioşie.
Până la sfârşitul lui august toate familiile spaniole plecaseră şi până la sfârşitul lui septembrie plecaseră şi majoritatea excursioniştilor străini. Becurile colorate erau date jos şi împachetate într-o cutie, însă, deoarece Beach Cafe era şi cămin, obloanele nu se trăgeau şi uşa nu se încuia. Mesele şi scaunele erau lăsate afară, întrucât nu era alt loc pentru a fi ţinute. în afară de familia lui Pepe - şi câţiva călăreţi care galopau necontenit prin preajmă - domnişoara Beamish era singura persoană care era văzută pe acea porţiune de plajă în timpul iernii.
- Este o doamnă singuratică, spuse tatăl lui Pepe după ce îi observă silueta solitară zile la rând.

Mama lui Pepe fusese singură timp de mai mulţi ani înainte de a deveni creştină. Oftă atunci când spuse:
- Singurătatea este unul dintre cele mai rele lucruri, în plus, domnişoara Beamish este şi în vârstă.
- Şi este şi străină, adăugă Big Pepe.
- Oare nu vrea Domnul să fim deosebit de amabili cu cei străini? întrebă Măria. Nu vrea El să fim aşa pentru că poporul Său a fost rob şi străin? El ştie cât de nefericit poţi fi din cauza aceasta.
- Aşa este scris în Biblie, consimţi soţul ei, Jose.
Deci, în ziua următoare, Jose aşteptă ca domnişoara Beamish să se întoarcă de la plimbare, veghind răbdător. O îndrumă prin gesturi spre o masă, făcându-i semn să se oprească şi să bea ceva.
- Bănuiesc că aţi închis, îi spuse domnişoara Beamish, încercând să exerseze spaniola pe care o învăţa încet cu ajutorul cărţilor şi al casetelor.
- Pentru dumneavoastră, drăguţă doamnă englezoaică, este deschis oricând, răspunse el în limba engleză. Ea ştia că el vorbea serios.
Domnişoara Beamish descoperi curând că Jose nu ştia să facă ceai englezesc cum trebuie, nici măcar fo-losindu-se de săculeţ. Aşa că se obişnui să bea ceai de mentă. Niciodată nu intra în cafenea, preferând să stea jos şi să privească marea. Jose ştia că îi place să fie singură, şi, prin urmare, după ce schimba câteva vorbe cu ea, obişnuia să plece.
în timp ce el sta de vorbă cu domnişoara Beamish, Măria obişnuia să rostească o rugăciune scurtă: *„Doam-*
16
17
ne, fă-o pe doamna englezoaică mai prietenoasă". Apoi, îl întreba nerăbdătoare: „Ei, cum mai e astăzi?" „La fel", îi răspundea el mereu, ridicând din umeri. însă această ridicare din umeri era plină de speranţă.
Dacă Isus vrea să ajungă la inima doamnei englezoaice prin intermediul ceaiului fierbinte de mentă şi prin rugăciunile lor, va face acest lucru într-un fel sau **altul.** Aşa că Jose fu foarte încântat când îi găsi pe Pepe şi domnişoara Beamish cu capetele aplecate asuprii **albumului**

cu câini, deşi pretindea că nu era astfel. **Fiul nostru** s-a împrietenit cu doamna englezoai-I i **ipuM Bl** soţiei, în timp ce căuta un săculeţ de ceai, un **pahar** şi **O farfurioară.** E din cauza câinelui. Ştii că englezilor le plac câinii.
Marla iruncS O privire fugară din pragul uşii. Nu voiii N;"I le strice- plăcerea. în plus, era foarte timidă fa-l.i de domnişoara Ucamish, deşi se ruga pentru ea. lo.iiir iai mergea afară Li clienţi. Munca ei sedesfăşu-I.I in spatele tejghelei, de unde vindea băuturi reci vara şi spâla vasele în tot timpul anului.
Inima îi crescu de mândrie şi un zâmbet îi încreţi obrajii bucălaţi. Apoi se furişă înapoi în casă, nevrând să o vadă Pepe. însă, când şi când trăgea cu ochiul pe afară, făcându-şi soţul să râdă.
îl văzu pe Pepe cum întoarce la pagina lui favorită. Acesta mângâia cu degetele pagina într-un mod dramatic şi aştepta ca domnişoara Beamish să spună ceva. Probabil că domnişoara Beamish nu ştia nimic despre băieţi; însă tăcerea şi privirea şi modul în care degetele
18
lui Pepe mângâiau cu delicateţe botul câinelui îi spuneau mai mult decât o sumedenie de cuvinte în orice altă limbă.
Cu grijă, domnişoara Beamish puse cap la cap o întreagă propoziţie în spaniolă: *„Esto es un perro her-moso",* care înseamnă „Acesta e un câine frumos".
Un zâmbet larg lumină chipul lui Pepe şi strălucirea din ochi îi crescu. Cu o puternică încredinţare declară în engleză:, Acesta..." şi arătă spre setter. .Acesta. Al meu." Arătă spre sine pentru a fi sigur că e înţeles.
Ea nu înţelese. Oare îi spunea că aceea era poza lui preferată sau că avea un câine ca acela? Domnişoara Beamish nu văzuse până atunci decât câteva pisici sălbatice lângă Beach Cafe devorând cu lăcomie nişte oase de peşte.
Pepe încercă din nou:
- Câinele meu. Mâine.
Faţa i se schimonosi de efortul depus. Voia să spună „într-o zi", însă nu-i venea în minte decât cuvântul „mâine".
- Vei avea un câine ca acesta mâine! exclamă domnişoara Beamish, uitând că engleza lui Pepe era probabil mai proastă decât spaniola ei.
- Tatăl meu. El dă, continuă Pepe, fără a fi incomodat de cuvintele numeroase pe care nu le înţelegea.
îmbrăţişa cartea la piept care încă mai era deschisă la pagina aceea dragă. Voia să îi arate doamnei englezoaice cât de mult are să iubească acel câine atunci când va fi al lui.
19
Domnişoara Beamish se străduia să înţeleagă. Ştia puţine lucruri despre familia ce locuia la Beach Cafe, însă aceasta părea a fi destul de săracă. Până şi în Anglia un câine de rasă ar costa o grămadă de bani. Oare cât o fi costând un astfel de câine în Spania? Oricum, problema aceasta nu o privea pe ea.
în momentul acela, Pepe îşi văzu tatăl stând în uşă. Alergă spre el şi îl înşfăca de mână, trăgându-1 spre masă.
- Spune-i, spune-i, îi ceru el. Spune-i despre câinele meu.
- într-o zi, aduc câine lui, zise Jose.
- Pe acesta? domnişoara Beamish nu-şi putu stăpâni emoţia din glas.
Jose ridică din umeri, apoi, făcându-şi mâinile căuş, ca şi când ar fi ţinut în ele ceva mic, continuă:
- Aduc căţel. El fericit.
- Ce-i tot spui acolo? întrebă Pepe.
- Că am să-ţi aduc un căţeluş.
- I'e ăsta, insistă el. Nu-1 vreau decât pe ăsta. Jose îşi întinse mâna şi ciufuli părul fiului său.
- Vom vedea, vom vedea, zise el.
20

Capitolul trei

£>ig Pepe era numit astfel deoarece avea acelaşi nume ca şi fratele lui. Numele lor proprii

erau Jose, ca al tatălui lor. Prin urmare erau trei Jose în cadrul aceleiaşi familii. Aproape orice Jose are porecla „Pepe", dar nu se prea obişnuieşte ca doi fraţi să aibă acelaşi nume.
în realitate, cei doi fraţi Pepe erau doar fraţi vitregi. Prima soţie a lui Jose murise când Big Pepe era destul de mic şi tată şi fiu trecuseră prin momente grele, atât împreună cât şi despărţiţi unul de celălalt. Jose călătorea prin toată ţara pentru a-şi căuta de lucru. Amesteca ciment şi căra cărămizi pe un şantier de construcţii, sau lucra ore în şir în hoteluri şi cafenele. Culegea bumbac, recolta cartofi şi curăţa piersicii de uscături.
Nu avea nici una din aceste slujbe pentru prea multă vreme şi îi era foarte greu să aibă grijă de băiat când se muta de colo-colo. Astfel că Big Pepe îşi petrecu mare parte din viaţă prin diferite case de copii. în unele dintre acestea a fost maltratat. în toate era considerat un ni-meni. Nu îşi amintea deloc de mama lui. îşi petrecuse zilele fie tânjind să fie cu tatăl lui, fie - atunci când era cu el - temându-se îngrozitor de următoarea despărţire.
într-o zi, tatăl lui întâlni nişte creştini care-1 invitară să vină la întrunirile lor. Lui Jose încă îi mai făcea plăcere să vorbească despre vremurile acelea.
21
- Credeam că sunt nebuni. Erau la fel de săraci ca şi mine, unii chiar mai săraci. Şi dacă eu aveam probleme, unii dintre ei aveau probleme şi mai mari. Insă erau cu toţii atât de fericiţi. Nimic nu-i putea împiedica să-L slăvească pe Dumnezeu.
Ochii încă i se umezeau de lacrimi când îşi amintea cum aceştia îşi deschiseseră inimile şi căminele pentru a-1 primi pe el şi fiul său.
- Nu ştiam nimic despre Isus până să-i întâlnesc pe oamenii aceia, obişnuia el să spună, însă când L-am văzut pe Isus în ei, am ştiut că El există.
Printre ei era şi o ţigancă al cărei nume era Măria. Era văduvă şi nu avea nici un copil. Unul dintre lucrurile cele mai rele pentru o ţigancă este să nu aibă copii. **Familia** ei îi spunea că adusese blestemul asupra ei **pentru ci nu** se căsătorise cu un ţigan, şi nu a mai pri-mit-o înapoi.
Cineva îi spusese Măriei că lui Isus îi pasă de cei izgoniţi. Biblia este plină de relatări despre femei care au fost ajutate de Isus. întrucât nu ştia să citească, asculta flămândă fiecare predică şi le ţinea minte pe toate. Descoperise că Dumnezeu ştia exact cum se simţea, fiind fără copii şi singură.
- Apoi au început să aibă loc miracole. Era singurul mod în care Măria putea explica lucrurile după ce deveni creştină.
Ajunse să îl cunoască pe Jose - au fost botezaţi în mare în aceeaşi zi - şi, în cele din urmă, se căsătoriră. Avu dintr-odată atât un soţ cât şi un fiu.
22
La început, lui Big Pepe îi fu greu să îi spună „mama", nu pentru că nu voia, ci pentru că acest cuvânt i se părea foarte ciudat. în plus, fu teribil de timid până în clipa în care ea îl luă în braţele sale dolofane şi-şi revărsă toată dragostea asupra lui. Când îi spuse „mama" pentru prima dată, ochii ei negri se umplură de lacrimi, îl copleşea cu săruturi. Apoi au râs amândoi şi s-au îmbrăţişat şi era ca şi cum fuseseră dintotdeauna o familie.
Curând după aceea, se petrecu o minune şi mai mare, în ciuda faptului că toţi se gândeau că era aproape imposibil, se născu cel de-al doilea fiu al lui Jose. Nimic din lume nu o putea opri pe Măria să-i pună copilului numele tatălui său. Când copilul începu să vorbească, el fu acela care îi dădu fratelui său vitreg numele de „Big Pepe".
Ar fi fost lesne ca Big Pepe să devină invidios pe fratele lui. Acesta era atât de răsfăţat şi de adorat! însă chiar şi Big Pepe fu uimit de miracolul naşterii lui. Tânjise de atâtea ori să aibă un frate sau o soră - cineva care să fie al lui - şi acest copilaş era tot la fel de mult al lui aşa cum era şi al celorlalţi.
Iar în ceea ce-1 priveşte pe Jose, acesta era hotărât să ofere noii sale familii o viaţă mai sigură. Auzi de casa nelocuită de pe ţărm, primi permisiunea de a o transforma în cafenea şi el şi Măria îşi puseră la un loc economiile pentru a o cumpăra. Trebuiau să se mute din locul în care îi binecuvântase Dumnezeu atât de mult, iar Jose era încă nevoit să lucreze ore suplimentare
23

atunci când i se ivea ocazia. Nimic însă nu le putea distruge bucuria. Găsiră chiar şi micuţa biserică pentru care se rugaseră. Nu este deci de mirare faptul că ei credeau în miracole. Bani erau puţini, însă dragostea curgea din belşug. Acesta era un lucru bun deoarece Beach Cafe era foarte mică şi familia ar fi putut, din această cauză, să îşi petreacă tot timpul certându-se. Mare parte din viaţa lor se desfăşura afară. Pepe avea toată libertatea de a merge pe plajă. Era liber ca freamătul mării care îl adormea noaptea.
în ultimele două veri, Pepe ajutase la servitul clienţilor. Pentru el acest lucru era ca un fel dejoacă, deşi trebuia să trudească din greu asemenea celorlalţi. Tatăl lui nu îşi permitea să plătească pe cineva ca să-1 ajute când aveau multă treabă. Astfel că lui Pepe i se dădu marele titlu de *camarero* (chelner), în timp ce clienţii spanioli îi ziceau tatălui său *jefe* (şef).
învăţase să fie atent cu farfuriile fierbinţi. Nu mai spărgea decât câte un pahar sau două şi se mândrea când îşi auzea tatăl zicând la sfârşitul unei zile lungi, pe la vreo două sau trei dimineaţa: „Nu m-aş fi putut descurca fără el".
Clienţii îl răsfăţau aproape la fel de mult ca şi familia lui, astfel că Pepe nu ştiu niciodată ce-i teama şi singurătatea ca Big Pepe. însă el tot îşi dorea un prieten căruia să nu îi pese că este ţigan şi creştin. Era destul de convins că aceste lucruri nu-i preocupau pe câini.
Pepe nu-şi pisălogea părinţii în legătură cu setter-ul

irlandez. Ştia că dacă aceştia ar fi putut, i-ar fi adus unul a doua zi. învăţase de la părinţi să lase lucrurile în seama Domnului. El credea şi aştepta.
între timp, Jose, Măria şi Big Pepe discutau pe furiş cum ar putea să îi găsească un astfel de câine până pe şase ianuarie, a douăsprezecea zi de Crăciun.
- Doamna englezoaică ne va ajuta, decise Jose, când nu se mai putură gândi la vreo altă soluţie. Toţi ştiu că englezii adoră câinii. Ea va şti ce-i de făcut.
Astfel că, într-o bună dimineaţă, pe când Pepe era la şcoală, tatăl lui se hotărî să vorbească cu domnişoara Beamish. Era foarte neliniştit. Vor fi oare engleza lui şi spaniola ei suficient de bune? Se va simţi oare jignită? Domnişoara Beamish însă era o persoană greu de cunoscut. înainte ca ea să vină, se rugară cu toţii.
„Te rog, Doamne, ajută-1 pe Jose să ştie cum să îi explice", se rugă Măria.
„Te rog, fă să nu se supere şi să no *mai vrea să vină,* se rugă Jose.
Lui Big Pepe nu prea îi venea să creadă că ar fi cu putinţă ca domnişoara englezoaică să găsească un pui de setter irlandez la timp, aşa că se rugă astfel: *„Doamne, avem nevoie de o minune. Nimic nu este prea mic sau lipsit de importanţă pentru Tine".*
Când Jose insistă în acea dimineaţă ca domnişoara Beamish să vină înăuntrul cafenelei pentru a bea un pahar de ceai de mentă, ea a simţit că nu era o invitaţie obişnuită. Nu fusese niciodată în interiorul lui Beach

Cafe. Fu uimită cât de mică era aceasta. în afara tejghelei, mai era loc doar pentru două măsuţe şi şase scaune, exact ca cele de afară.
Când Jose se aşeză la aceeaşi masă, după ce aduse ceaiul, domnişoara Beamish fu dezorientată şi puţin tulburată. Deodată, Măria apăru în pragul uşii ce ducea spre bucătărie. Deşi nu ştia deloc engleză, voia să privească şi să asculte.
Măria era durdulie şi spătoasă cât uşa, iar zâmbetul ei era la fel de încântător ca al lui Pepe. Jose avea cam jumătate din lăţimea ei, era uscăţiv, vânjos şi nu foarte înalt. Părul lui negru încărunţise, iar faţa îi era plină de riduri apărute din cauza multor ani de muncă petrecuţi în soarele dogoritor.
Amestecând engleza cu spaniola, Jose îi spuse domnişoarei Beamish ce voiau, timp în care Măria încuviinţa din cap, savurând fiecare moment al discuţiei. Era mândră că soţul ei vorbea două limbi aşa de bine.
Domnişoara Beamish fu atât de năucită de cererea lui, încât nu mai ştiu ce să spună.
- Dar Crăciunul este peste două săptămâni! fu tot ce putu ea să rostească.
- Nu, nu. Uite, şase ianuarie, spuse Jose ca şi CUTII douăsprezece zile în plus ar fi schimbat totul şi i-ar fi făcut cererea rezonabilă.
Domnişoara Beamish încuviinţă din cap şi îşi dădu seama de greşeala ei, când un zâmbet larg se ivi pe chipul lui cât se poate de serios. Credea că ea era de acord.

- Nu! strigă ea. Nu am timp suficient. Imposibil...
26
Impossible! No tiempo! exclamă ea din nou în spaniolă pentru a se asigura că el înţelege.
Până şi acel lucru pe care îl spuse fu o greşeală. Dădea impresia că putea să facă acel lucru dacă avea mai mult timp la dispoziţie.
- Nu este imposibil, fu răspunsul optimist al lui Jose. încercaţi.
Văzu că nu îl poate convinge cu nici un chip. Era hotărât. înainte, plănuise să îi aducă lui Pepe o corcitură. Acum ţinea neapărat să aibă un setter irlandez. Toată povestea asta era ridicolă. Ce aşteptau de la ea?
Vru să îşi exprime supărarea. Nu aveau dreptul să o implice în problemele lor. însă chiar pe când încerca să se gândească la un mod simplu în care să îi explice acest lucru, Jose continuă:
- Ştiu, scump. Bun câine. Nu... Ştiţi dumneavoastră. Nu...
îşi folosi mâinile într-un mod atât de expresiv pentru a arăta tot felul de forme şi de mărimi amestecate între ele, că domnişoara Beamish ghici curând ceea ce încerca el să-i spună:
- Corcitură? îl ajută.
Măria, care stătea în pragul uşii, izbucni în râs:
- N-aţi putea să-i faceţi rost de o corcitură? pretinse domnişoara Beamish.
Jose clătină cu fermitate din cap.
- Vrea câinele acesta. Câine deosebit. înţelegeţi? Scoase un teanc de bancnote din buzunar şi îl întinse spre ea. Domnişoara Beamish scutură din cap:
27
se spre ea. Domnişoara Beamish scutură din cap:
- Nu ştiu cât o să coste. Nu cred că este posibil. Vă rog... *Por favor...*
- încercaţi. Vă rog, o încuraja Jose cu acelaşi zâmbet cuceritor pe care îl avea Pepe adesea. Dumneavoastră, doamnă inteligentă.
La această replică şi domnişoara Beamish fu nevoită să zâmbească, iar apoi începură să râdă cu toţii. Era o situaţie atât de ridicolă şi, cu toate acestea, ea ştia că reuşiseră cumva s-o convingă - cel puţin să încerce.
în acel moment, Big Pepe îşi făcu apariţia de după mama sa.
- Vino aici. Vino aici! strigă Jose, făcându-i semn s;ʸi se aşeze pe un scaun liber. Şi acesta fiul meu, îi **explici** ol domnişoarei Beamish cu mândrie. Nu ştiţi?
IV unde să ştie? Big Pepe era o persoană foarte ti-
.....**Ii, Prefera** să sica în bucătărie şi să gătească decât
să îi servească pe clienţi şi să discute cu ei. în orice **caz,** î" **afară** de faptul că era cu un cap mai înalt, Big **Pepe** tfi Jose semănau unul cu celălalt. Aveau amândoi acelaşi nas rafinat, ochii căprui şi senini şi sprâncenele drepte. Big Pepe nu semăna deloc cu fratele lui.
într-un mod foarte ceremonios, el şi domnişoara Beamish îşi strânseră mâinile. Ambii erau la fel de timizi, în cele din urmă, Măria îndrăzni să se apropie, deşi nu luă loc. Pentru ei aceasta era o ocazie foarte specială şi emoţionantă. Inima domnişoarei Beamish fu cuprinsă de deznădejde.
Ea nu credea în minuni. Nici măcar în Dumnezeu.
28

patru

.Domnişoara Beamish se întoarse la căsuţa ei foarte supărată. Cum de reuşise familia de la Beach Cafe să o implice în iluzia pe care şi-o făcea Pepe? Ba mai rău, cum de se lăsase antrenată în aşa ceva? Toată viaţa reuşise să ocolească lumea şi acum era prea în vârstă ca să se mai schimbe. în plus, se mândrea că este un om de cuvânt, care nu dă greş în ceea ce-şi propune să facă. Fie că îi convenea sau nu, fusese de acord să facă ceva!
Până când îşi pregăti prânzul şi se spălă, îi veni o idee înţeleaptă. Lucrul cel mai bun şi pe care se cuvenea să îl facă orice persoană britanică în altă ţară era, ca în cazul în care avea vreo problemă, să ia legătura cu consulul britanic. Aşa că scrise o scrisoare în care întrebă dacă i se poate spune de unde să cumpere un setter irlandez în Spania. Apoi, începu să se întrebe cât o să dureze până îi vor primi scrisoarea. Dacă va ajunge cu puţin timp înainte de Crăciun, până când vor răspunde la ea, are să fie prea târziu pentru „Regi".

Până la urmă se hotărî să încerce să îl sune pe consul. Cel puţin aşa va primi un răspuns prompt. Domnişoara Beamish nu avea telefon. Nu era nimeni cu care să fi avut nevoie să vorbească şi nici cineva care să fi vrut să o sune. Astfel că în dimineaţa următoare merse
29

la *La Telefonica* (centrala telefonică), care se afla în piaţa centrală, vizavi de brutărie. Erau acolo două cabine telefonice din sticlă, fiecare cu câte un telefon aşezat pe o etajeră, şi un taburet negru, rotund; şi mai era şi o tejghea în spatele căreia centralista avea un tablou de comandă. Era demodat acest lucru, însă funcţiona. Ii dădeai centralistei numărul de telefon şi ea îţi forma numărul. Apoi, ea îţi spunea să mergi la cabina unu sau doi, de unde îţi făcea legătura. După aceea, îţi spunea cât trebuie să plăteşti.
Convorbirea domnişoarei Beamish nu avu succes. O voce îi sugeră politicos să caute în *Pagini Aurii* sau în ziare. Consulul britanic nu deţinea nici o listă cu crescătorii de câini, însă, în cazul în care vor găsi orice fel de informaţie utilă în dosarele lor, i-o vor trimite.
Domnişoara Beamish scoase un oftat şi plăti convorbirea. Pe când era pe punctul de a pleca, intră un tânăr cu părul lung, prins într-o coadă. Politicos, ţinu uşa deschisă ca ea să iasă. Domnişoara Beamish fu sigură că este englez. Aruncă o privire scurtă şi fu cât pe ce să cadă peste câinele care era afară, în uşă.
- îmi pare îngrozitor de rău! exclamă tânăra care încerca să îl împiedice pe câine să nu îl urmeze pe bărbat. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca aceasta să ţină în lesă un terier uriaş, domnişoara Beamish ar fi încuviinţat din cap şi ar fi mers mai departe. Alesese în mod voit să trăiască departe de locurile unde se adunau cei de naţionalitate engleză. Voia să fie singură. Doar câinele o făcu să treacă peste bariera pe care
30
şi-o impusese singură. Ah, de-ar fi fost un setter irlandez, însă se aştepta la prea mult. Oricum, acesta se apropia cel mai mult de ceea ce căuta ea - era ca un ac în carul cu fân. Deci, cu emoţie în glas şi cu o îndârjire aproape disperată, domnişoara Beamish se trezi spunând:
- Mă întreb dacă m-aţi putea ajuta.
Peste drum era o cafenea cu nişte mese din plastic albe, aşezate între portocalii care se înşiruiau de-a lungul trotuarului. Acolo, domnişoara Beamish, într-un mod oarecum precipitat, povesti întreaga tărăşenie celor doi ce arătau ca nişte hipi şi ale căror nume erau Jake şi Merry. Aceştia se arătară foarte interesaţi de situaţia grea a domnişoarei Beamish, însă, bineînţeles că nu aveau nici cea mai mică idee unde ar putea găsi un setter irlandez.
- Trebuie neapărat să fie setter? întrebă Jake, dân-du-şi şuviţele de păr lung şi ondulat de pe faţă. Nu vă convine un terier? Madge o să fete căţei curând zilele acestea şi va trebui să găsim cămine pentru ei.
La auzul numelui său, Madge sări în sus şi aproape că răsturnă masa. Domnişoara Beamish o măsură cu o privire oarecum nervoasă. Era un câine atât de *marel*
- Sunt căţei de rasă şi dacă va fi posibil îi vom trece în registrul clubului Kennel din Anglia, spuse Merry, care se grăbi apoi să îi spună povestea *lor.*
Jake era artist, iar Merry preda engleza ca limbă străină. Locuiau în Spania de mai mulţi ani şi un prieten le închiriase vila de la mare până la Crăciun.
Aceasta se afla doar la un kilometru depărtare de plajă, vizavi de pădurea de pini. Abia se instalaseră în vilă, că Merry trebui să se repeadă înapoi în Anglia deoarece tatăl ei făcuse un atac de cord. Acesta trăia de unul singur, cu excepţia câinelui pe care îl avea, şi o pusese să îi promită că va avea grijă de el. Crezuse că are să moară.
- Nu puteam să îl refuz, nu? pretextă ea. Aşa că a trebuit să o aduc aici cu mine. Tata nu mi-a spus că avea căţei. Am aflat lucrul acesta abia când am luat certificatul de la veterinar ca să o aduc aici. Atunci aproape că am intrat în panică, râse ea. Şi cu toate că tata şi-a revenit, nu este destul de întremat ca să mai aibă grijă de câine. Aşa că, iat-o aici!
Jack se băgă în discuţie:
- Veterinarul ne-a spus că o să fie o piaţă bună aici pentru câinii de rasă, aşa că încercăm să aflăm lucrul ăsta. Tocmai am sunat pe cineva acum.
• - Sărmana Madge! exclamă Merry. E atât de nesigură în momentul de faţă. Sperăm să se liniştească înainte de a făta. Ar trebui să aibă linişte, nu credeţi? Domnişoara Beamish fu

nevoită să recunoască faptul că nu ştia nimic despre asemenea lucruri. Până la sfârşitul conversaţiei căzu de acord să încerce să îl convingă pe Pepe să aibă un terier în locul setter-ului irlandez. Merry şi Jake se învoiră să încerce să se intereseze dacă se poate face rost de un setter.
- Dacă vrea să vadă căţeluşii, puteţi să îl aduceţi oricând pe la noi, sugeră Jake, şi îi dădu domnişoarei
32
Beamish adresa lor.
Aceasta se simţi destul de mulţumită de sine când merse la Beach Cafe în dimineaţa următoare. Pepe era la şcoală, însă ea stătu cu restul familiei împrejurul ei, cu albumul de câini deschis pe masă. Voia ca ei să vadă cum arată un terier.
Aceştia vorbiră ceva între ei, mult prea repede ca domnişoara Beamish să înţeleagă ceva. Insă, spre uşurarea ei, Jose zise în cele din urmă:
- Pentru noi O.K. Ne place. Dar... Ridică din umeri în semn de scuză. Mai întâi să vedem ce va spune Pepe.
- Când o să vadă căţeluşii, sunt convinsă că o să-i adore, susţinu domnişoara Beamish. Or să se nască în orice moment zilele acestea. Nu-şi putea închipui că Pepe va putea rezista oricărui căţeluş, fie că era de rasă sau nu, fie setter sau nu.
Jose ridică din nou din umeri.
- Vom vedea, zise el. Acum avem o surpriză pentru dumneavoastră.
La aceste vorbe, Big Pepe se întoarse în bucătărie, iar Mana se duse după farfurii şi şerveţele. Cu o strângere de inimă, domnişoara Beamish speră că nu-i vor aduce ceea ce considerau ei a fi delicatesa favorită de prin partea locului - melci. Chiar şi cu riscul de a-i supăra, va fi pur şi simplu nevoită să îi refuze. Putu să desluşească din expresia feţei lui Jose că acesta se aştepta ca ei să îi placă orice i se aducea. Ah, de-ar fi putut să scape de familia asta şi să nu mai aibă deloc de-a face cu ea! însă era prea târziu...
33
Big Pepe se întoarse cu o farfurie imensă pe care o menţinea în echilibru cu mâna sa dreaptă. O ţinea sus cu un aer mândru, asemenea unui chelner profesionist. Pe farfurie, îngrămădite într-un cuibar de şerveţele de hârtie, se aflau nişte prăjituri şi biscuiţi, fiecare încre-ţindu-se în sus precum o scoică pe jumătate deschisă. Erau de culoarea crem spălăcit, cu marginile crestate uşor maronii. Domnişoara Beamish nu putu să nu zâmbească de uşurare.
- încercaţi, îi spuse Jose.
Toţi trei priveau cu nerăbdare cum muşcă dintr-una, încântarea citindu-li-se pe chip când văzură surprinderea ei. Ceea ce avusese aspectul tare sau crocant i se topi ca pulberea în gură, în ceva ce avea gustul unui fagure de miere. Tăcerea continuă până când isprăvi de mâncat.
- Fiul meu. El inteligent. Da? întrebă Jose, după ce insistă ca domnişoara Beamish să mai încerce una.
Atunci înţelese ea că această delicatesă era propria invenţie a lui Big Pepe. Abia îi veni să creadă că el ar fi putut concepe şi prepara ceva de genul acela în bucătăria primitivă a cafenelei de la Beach Cafe.
Fu invitată să servească o a treia prăjitură înainte ca ei să le mănânce pe celelalte. în câteva clipe, tot ce mai rămase fu cuibarul de şerveţele şi câteva fărâmituri. Domnişoara Beamish începu să se întrebe dacă nu cumva doar le visase gustul şi alcătuirea.
Oare cum le-a preparat Big Pepe? Acesta era secretul lui pe care nu îl împărtăşea cu nimeni. Petrecând
34
ore în şir în bucătărie, întrucât nu prea avea înclinaţia de a-şi face prieteni noi, acesta încerca neobosit să pună în practică tot felul de idei.
- Cum se numesc? *Como tu Uamaf!* îl întrebă domnişoara Beamish, mirându-se cât de inteligent era şi că îşi irosea talentul la Beach Cafe.
Big Pepe nu se gândise să le dea o denumire. Chipul lui grav deveni pentru o clipă şi mai grav. Apoi zâmbi timid şi îi spuse în spaniolă: *Alas de Angel* (aripi de îngeri).
Când plecă de la ei, domnişoara Beamish uită că îşi dorise să nu mai aibă de-a face cu această familie. Merse acasă încântată că îşi îndeplinise misiunea. Totuşi, când se duse din nou pentru

a afla ce avea de spus Pepe despre terieri, speranţele îi fură spulberate.
- Eu am setter, îi spuse el cu dârzenie.
- Dar nu există nici un setter, îl lămuri domnişoara Beamish, aproape jignită. Sunt terieri, însă nu setteri.
- Eu am setter, spuse din nou Pepe. Domnişoara Beamish voia să îl întrebe cum de era aşa de convins de lucrul acesta, însă renunţă, dându-şi seama că nimic nu o să-1 facă să se răzgândească.
- Atunci nu o să ai nici un câine de Crăciun, îi zise ea în schimb, simţindu-se aproape bucuroasă că îl dezamăgea.
Pepe rânji doar şi îşi îmbrăţişa cartea. (Domnişoara Beamish îi arătase poza cu câinele terier.)
- Eu am, zise el. Tu vezi.

cinci

J ose nu prea înţelegea cât de mult îşi dorea Pepe un setter irlandez. Cea mai mare dorinţă a inimii lui era ca fiul său să aibă ceea ce-şi dorea: un câine deosebit, un câine de rasă. însă, pentru el, un câine era un simplu câine. El era dornic să accepte un terier, „Vrabia din mână", cum spunea el. *
întreaga familie dezbătu problema. Jose îi aminti lui Pepe că la început voia un câine Las sie.
- Un setter nu-i totuna cu un câine Lassie.
- Dar şi el are blana lungă, răspunse Big Pepe, luând apărarea fratelui său.
- Blană lungă, blană scurtă... Ce contează asta? întrebă Jose.
- Cred că e mai bine cu blana scurtă, propuse Măria. Câinii au purici. Cu cât are blana mai lungă, cu atât va avea mai mulţi purici.
- De unde ştii tu? întrebă Pepe. Şi oricum, putem cumpăra un spray contra puricilor.
- O să fie nevoie de două ori pe-atât spray pentru un câine lăţos, aşa că cheltuiala va fi dublă.
Pepe ştia cât de atenţi trebuiau să fie cu banii. Acesta era un subiect menţionat adesea în rugăciunile lor. Domnul se îngrijea tot timpul de ei, însă nu voia ca ei să fie risipitori.

- Nu o să-1 las să ia purici, ripostă el încrezător. O să-i fac baie în fiecare zi. O să fie cel mai curat câine din lume.
- Aici nu e vorba de purici, ci de posibilităţi, spuse Jose din nou. Viaţa grea pe care o dusese îl învăţase să fie practic cu lucrurile. Când ţi se dă ceva în mână, nu refuzi pur şi simplu. Cum am putea refuza noi când domnişoara englezoaică s-a străduit atât de mult pentru noi?
- Poate că aşa îţi răspunde Dumnezeu la rugăciune, sugeră Big Pepe. Poate că pentru Dumnezeu o anumită rasă de câine e la fel de bună ca şi celelalte.
Pepe se lupta să nu accepte această părere. în sufletul lui, era atât de convins că voia un setter. Se gândise chiar şi cum să îl numească. Intenţiona să îi pună numele „Red" în limba engleză, adică „roşu". Nu ar putea să-i pună terierului numele „Red".
- S-ar putea să-1 cumpărăm la un preţ excepţional, zise Măria cu instinctul ei ţigănesc ce-1 avea de a încheia o afacere bună. Englezii aceia trebuie să găsească repede familii pentru căţeluşi.
Văzând cât de nefericit arăta Pepe, îl îmbrăţişa.
- Când va fi al tău, îi zise ea cu blândeţe, va mai conta că e aşa sau alt fel? Nu o să-1 iubeşti la fel?
- Dar tu ne spui mereu că Domnul ne răspunde la rugăciuni, chiar dacă trebuie să aşteptăm.
Ochii negri ai lui Pepe scăpărară sfidător faţă de ei toţi. Nu păreau să-1 înţeleagă. Nu era vorba doar de câine, deşi acesta era în gândurile sale zi şi noapte. Era

ca şi cum i-ar fi spus că nu poate fi sigur că Isus îi va da ce ceruse.
- El nu ne răspunde mereu după cum ne aşteptăm noi, îi zise mama lui. Te-ai rugat pentru un câine. Domnişoara englezoaică ţi-a găsit un câine superb.
- Nu m-am rugat pentru un câine. M-am rugat pentru un setter irlandez.
- Poate că doar faci pe îndărătnicul, sugeră Big Pepe. Se poate ca asta să fie o lecţie pentru tine.

- Ce fel de lecţie?
- Să accepţi ceea ce îţi dă Dumnezeu şi nu ceea ce vrei *tu.*
Pepe sfârşi prin a izbucni în plâns. Voia să facă pe plac celor din familia sa, însă ei îl derutau.
- Câinele meu o să fie un miracol, insistă el când în cele din urmă fu în stare să vorbească. Vreau să aştept.
Tatăl privi chipul brăzdat de lacrimi şi ochii rugători.
- Iartă-mă, fiule, îi spuse el. Ai dreptate. Nu avem dreptul să-ţi răpim visul. Poate că tu ai mai multă credinţă decât noi.
Nu mai ziseră nimic despre terier. începură, în schimb, să îşi facă planuri de Crăciun. La biserică urma să se organizeze o agapă şi se aştepta ca toţi să invite pe cineva la ea.
- Ar fi bine să o invităm pe domnişoara englezoaică, sugeră Măria.
- Şi pe prietenii ei, aceia cu câinele, adăugă Jose. Ne-au invitat la ei acasă. S-ar cuveni să îi vizităm şi să ne întoarcă şi ei vizita.
38

Fură toţi de acord şi deciseră să se roage pentru ei în fiecare seară. înainte de a merge la culcare, aveau întotdeauna un timp de rugăciune şi închinare împreună. Aceasta era partea din zi care lui Pepe îi plăcea cel mai mult.
Deşi Măria trăise departe de propriul ei popor mulţi ani, îi plăcea să facă unele lucruri în stil ţigănesc ori de câte ori avea ocazia. Ţiganilor le plăceau focurile în aer liber, aşa că în fiecare seară făceau câte un foc mare pe plaja aceea părăsită pe timp de iarnă. Stăteau împrejurul lui şi discutau tot felul de lucruri, în timp ce aşteptau să li se facă cina în oala ce se legăna deasupra focului. Stelele şi luna străluceau pe cerul nemărginit şi adesea fără nori, unindu-şi lumina cu văpaia tăciunilor de un roşu aprins.
Pepe obişnuia să stea jos, ţinându-şi tema pe genunchi, având suficientă lumină cât să-şi calculeze sumele la matematică şi să rezolve exerciţiile de gramatică. Big Pepe se uita adesea tăcut la flăcări, adâncit în gândurile sale. După cină, Jose obişnuia să citească din Biblie. Citea greoi, însă nu conta acest lucru. Le dădea timp tuturor să li se imprime în minte cele scrise şi să şi le amintească. Big Pepe citea prea repede, aşa că Jose nu îl punea prea des să citească din Biblie. Obişnuiau să discute pe marginea pasajului citit şi după aceea se rugau.
Apoi, Măria începea să cânte în stilul ei ţigănesc, începând cu un suspin scos din adâncul inimii. înainte de a-L cunoaşte pe Isus, acesta era un suspin ce c\
prima o mare durere. Acum, era un mod de a spune cât de bucuroasă se simţea. Compunea adesea cuvintele pe măsură ce cânta şi acestea se auzeau răsunând peste mare, unindu-se cu suspinul necontenit al valurilor.
Toţi i se alăturau, slăvindu-L pe Dumnezeu pentru bunătatea şi dragostea Sa. Apoi, când cenuşa îşi pierdea din înfierbânţeală şi se lăsa răcoarea nopţii, mergeau la culcare, închizând uşa cafenelei de la Beach Cafe, încălziţi şi împliniţi atât trupeşte cât şi sufleteşte.
***
întreaga familie purtă cele mai bune haine când merse la Jake şi Merry, de parcă ar fi mers la întrunirea de duminică. Cârlionţii răvăşiţi ai lui Pepe era turtiţi într-o oarecare formă în urma îmbibării lor îmbelşugate cu apă de colonie. Pepe arăta foarte sobru. Deşi îi promiseseră toţi că nu o să fie nevoit să-şi aleagă un căţeluş dacă într-adevăr nu voia, Pepe ştia ce sperau cu toţii. Şi domnişoara Beamish va fi acolo. Oare putea să o dezamăgească?
Jake şi Merry stăteau într-o cabană la celălalt capăt al oraşului. Cabana lor era singura care avea lumini ce străluceau răzbind dincolo de petecul întunecos de pământ necultivat dintre case şi şosea. Aceea era singura şosea din afara oraşului. De-o parte a şoselei era o poieniţă cu pini înalţi, un loc preferat de iubitorii de picnicuri care voiau să se ferească de soare vara. Iarna mergea acolo puţină lume. Domnişoara Beamish, care adora plimbările, încercase locul acela cândva, însă pământul era plin de cutii ruginite, de sticle sparte, de *40*
hârtii murdare şi de pungi de plastic împrăştiate de colo-colo. Nu a mai mers niciodată acolo.
Fu o seară frumoasă. Jake şi Merry vorbeau bine spaniola şi păreau că se pricep cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă în largul lor. în ciuda timidităţii sale, Mana era nemaipomenit de curioasă să afle despre stilul lor de viaţă. Fu uimită că frumoasa lor cabană era în aşa neorânduială, mai ales bucătăria. Nici Merry şi nici Jake nu se prea sinchiseau să spele vasele

sau să pună lucrurile la locul lor.
Jake reuşi să îl facă pe Big Pepe să discute despre pescuit. îi arătă nişte schiţe de bărci de pescuit din portul mic al oraşului în timp ce Merry, cu grijă, îi făcea cunoştinţă lui Madge cu Pepe.
La început, lui Pepe îi fu frică de Madge. Era atât de mare, de puternică şi de neastâmpărată, iar labele ei uriaşe păreau să ajungă de îndată peste tot. Deşi camera de zi era cam tot atât de mare ca şi cafeneaua de la Beach Cafe, părea într-un fel mică datorită lui Madge.
Căţeii se aflau într-un dormitor liber, cuibăriţi în păturile învălmăşite de pe podea. Merry îi duse pe Pepe şi pe tatăl lui ca să îi vadă, în timp ce Madge era ţinută deoparte. Lătrăturile şi schelălăitul ei protestatar arătau că ştia ce se întâmplă şi că nu prea era încântată de aceasta.
Pepe se holba pur şi simplu, cuprins de-o mirare tăcută, în timp ce ghemotoacele de căţeluşi ce dormeau se treziră şi începură să se descolăcească unii de ceilalţi. îşi căutau orbeşte mămica şi scoteau sunete
41

scheunătoare hazlii. Lui'Pepe i se aşternu încet încântarea pe chip. Nu mai văzuse niciodată nişte făpturi aşa de micuţe.
Merry îi puse unul în braţe, iar el îl strânse, ţinân-du-1 lipit de obraji.
- îţi place? îl întrebă ea zâmbind. Dădu tăcut din cap că da.
- Vezi? îi spuse tatăl. Nu ţi-am zis eu? Vrabia din mână... Se simţea foarte mulţumit.
- Da' nu e setter-ul meu, îi răspunse Pepe, şi tot ce a putut face Jose fu să o privească pe Merry, ridicând din umeri în semn de scuză.
în ciuda acestui fapt, lui Pepe îi venea tare greu să uite căţeluşul acela. Nu ţinuse niciodată în braţe ceva atât de cald, de catifelat şi de neajutorat. îi dădea o senzaţie nemaipomenită. Dacă şi-ar închide ochii, şi-ar închipui că această mică făptură e setter-ul lui. Ar fi oare un pui de setter mai demn de a fi ţinut la piept sau mai încântător decât făptura aceasta micuţă?
Fu lăsat singur cu căţeluşii. Stătea lângă culcuşul lor pe pardoseala din plăci de ceramică, mângâindu-i pe fiecare în parte şi admirându-le trupuşoarele alcătuite perfect. încă nu-şi deschiseseră ochişorii, deşi Merry îi spuse că aceasta se va întâmpla în orice clipă, iar ure-chiuşele le mai erau încă lipite de ţeastă.
Pe când stătea aşa acolo, aşteptând să vadă dacă li se vor deschide ochii, în sufletul lui Pepe se dădea o luptă. Oare trebuia câinele lui să fie neapărat un setter? Dacă nu ar primi niciodată un setter? Oare cât mai tre-*42*
buia să aştepte până să îi răspundă Isus la rugăciuni' Ar fi ceva greşit dacă ar lua unul din căţeluşii aceşlia? Se părea că familia lui nu gândea astfel.
îşi dorea să nu fi fost adus pentru a-i vedea. Ispita de a înceta să mai creadă că Isus îl auzise şi că îi va răspunde la rugăciune era foarte mare.
Chiar în momentul acela Madge izbucni într-un potop de lătrături zgomotoase. Se auzi o lovitură puternică în uşa de la dormitor pe când aceasta încerca să se întoarcă la căţeluşi. Ştia că Pepe fusese mult timp singur cu ei şi deveni neliniştită. Pepe tresări. Aproape că scăpă din mână căţeluşul pe care îl ţinea, iar inima îi bătea puternic.
îşi aduse aminte cât de puternică şi de mare era mama lor; era pătrăţoasă, robustă şi băgăreaţă. Chiar că nu era genul lui de câine, aşa cum era setter-ul lui. Setter-ul lui va fi delicat şi

dichisit, cu urechi şi blană care să se reverse pe spate asemenea coamelor **cailor** frumoşi care galopau uneori de-a lungul plajei.
Blana lui Madge era aspră ca o perie - aşa cum fu şese părul fratelui său când a trebuit să satisfacă **stagiul** militar şi a venit acasă cu el tuns scurt. Toţi râseserfl do el şi Pepe îşi amintea cât de ţepos se simţea **la pipăi)** capul lui Big Pepe.
Câinii ăştia erau catifelaţi acum, dar, mir o /i voi li băţoşi şi soldăţeşti ca mama lor. Nu **erau pentru el.** .Şi, gândind acestea, fu în stare să îl pună pe **ultimul** înapoi cu fraţii lui fără să aibă vreo părere <l< rău I)<>i inţa ar zătoare din suflet îi încetă. **Derutarea** îi **dispăru**
Sări în picioare şi se alătură din nou familiei. Era din nou cu inima împăcată.
Jose îi invită pe englezi la sărbătoarea de Crăciun de la biserică şi ei acceptară să meargă cu toţii, până şi domnişoara Beamish. Aceasta nu se bucurase niciodată de Crăciun. Nu avusese niciodată pe cineva cu care să îl sărbătorească. Era de acord să meargă doar pentru că se amuzaseră împreună şi deoarece simţea că le era datoare, pentru că se arătaseră amabili faţă de ea. Indiferent de motivele pe care le avură toţi atunci când acceptaseră, părinţii lui Pepe consideraseră totul ca un răspuns la rugăciunile lor. Merseră acasă slăvin-du-L pe Dumnezeu, fără să-şi mai aducă măcar aminte să-1 întrebe pe Pepe ce hotărâse.
44
aaâe
jDiserica se întrunea în casa doamnei cu părul albastru. Era o casă andaluziană veche, cu gratii de fier la ferestrele mici şi ziduri groase care împiedicau pătrunderea soarelui şi a căldurii. Avea o curte interioară mare, plină de plante şi flori şi canari în colivii.
Sora Dolores pusese deoparte o cameră pentru întruniri, în mod obişnuit, veneau doisprezece adulţi şi un număr similar de copii. însă, deoarece acum era o ocazie deosebită, atât camera cât şi curtea fremătau de oameni şi zgomot. Mesele fuseseră aşezate, fiind acoperite cu feţe de mese albe. Pe măsură ce veneau oamenii, mesele se umpleau treptat cu alimente - peşte, pui, ouă, salate de cartofi, carne de tot soiul, măsline, brânză, munţi de cartofi prăjiţi, sticle cu suc de portocale, de lămâie, vin şi tot felul de prăjituri şi marţipane.
Era genul de întrunire care le plăcea cel mai mult copiilor. Atunci când nu zburdau prin curte, aceştia nu îşi dezlipeau ochii de la mâncarea ce se găsea pe mese, tânjnd să vină clipa când se va mulţumi Domnului pentru bucate, iar ei să poată începe să mănânce. Big Pepe gătise o farfurie imensă de „aripi de îngeri" care, pentru moment, erau ascunse sub un şervet alb. în afara familiei lui, nimeni nu le gustase vreodată, cu excepţia domnişoarei Beamish.
45
în ceea ce o priveşte pe domnişoara Beamish, aceasta părea destul de uimită. Tot aşa erau şi Jake şi Merry. Se aşteptaseră să se întrunească în biserica cea veche din piaţa centrală şi nu în casa cuiva. Jake îi spuse lucrul acesta unuia dintre bărbaţii de acolo, care îi explică faptul că aşa obişnuiau să se întâlnească primii creştini. Acesta deschise Biblia şi citi cu glas tare ceea ce era scris despre credincioşii care se întâlneau în casele celorlalţi.
- împărfim totul împreună aşa cum făceau ei, îi spuse el. Ne rugăm unii pentru alţii. Ne ajutăm între noi atunci când putem şi Dumnezeu este bun cu noi.
Jake îi traduse toate acestea domnişoarei Beamish care arăta puţin stingherită. Domnişoara Beamish crescuse într-un orfelinat şi fusese obligată să meargă la biserică de trei ori pe zi în fiecare duminică. încă îşi mai aducea aminte de băncile acelea tari de la biserică, de predicile interminabile, de cântările pe care nu le pricepea şi de frig. îşi va aminti toată viaţa doar cât de frig era în biserică.
Modul în care aceşti oameni se închinau lui Dumnezeu o uimi. Cântau aşa de zgomotos! Toţi băteau din palme sau cântau la castaniete, iar copiii nu trebuiau să stea liniştiţi, ci alergau de colo-colo după cum pofteau. Era aşa doar pentru că era Crăciun? Domnişoara Beamish nu mai mersese la biserică din vremurile acelea îndepărtate. începu să se întrebe ce ar fi gândit acum despre Dumnezeu dacă în trecut i s-ar fi permis să se distreze aşa cum făceau toţi în jurul ei. *46*
Jack îi traduse câte ceva din ceea ce **spunea pradl** catorul. Era vorba de obişnuita poveste de Crăci un pe care, copil fiind, o urase nespus de mult. Ea **fusese** abandonată de părinţi, fără să apuce să îi cunoască vreodată. Bebeluşul acela, născut într-o iesle, o **dusese** mai bine decât ea. A avut pe cineva care să-1 iubească. Pe ea nu a iubit-o nimeni niciodată.

Strânse din buze, lăsând ca resentimentul acela vechi să-i reînvie dureros în inimă. Se tot rugase cândva ca mama ei necunoscută să vină la orfelinat şi să o ducă acasă. Apoi se rugase din nou şi din nou ca orice femeie bună la suflet să o ducă acasă la ea şi să o iubească. Acest lucru nu se întâmplă, astfel că încetă să mai creadă în Dumnezeu.
- Dumnezeu te iubeşte, spunea predicatorul. Ştia destulă spaniolă ca să înţeleagă aceste vorbe. *„Dios te ama",* zise el din nou şi părea că... că - ce gând ricli col! - că Dumnezeu ştia ce se petrece în inima ei chiar în momentul acela.
„Prostii", îşi zise în sinea ei, însă acele Irci **cuvinte** nu voiau să i se şteargă din minte.
Alte două lucruri se întâmplară la **petrecere!** <li' Crăciun. Unul din străinii de acolo era **nepotul IOI»i** Dolores. Acesta deţinea o brutărie şi **un bufei exprei** de mâna întâi în Madrid. El insisla **că „aripile** <lr **hi** geri" ale lui Big Pepe erau lucrul **cel mai incredibil** pe care îl gustase vreodată. Voia cu Bi^ IVpc sil nu la Madrid şi să-i facă tot timpul „aripi **de fagori"**
- Pot să te fac bogat, îi spuse acestuia. <) s.i m- hi

cern bogaţi unul pe celălalt. Vei ajunge faimos.
Măria auzi din întâmplare cele spuse. Nu îi surâdea ideea ca Big Pepe să plece aşa de departe de casă şi într-un oraş atât de mare, unde i se putea întâmpla orice. - Nu are nevoie de bani sau de faimă, îi zise ea nepotului. Nu-1 ispiti. Ii este mai bine aici cu noi.
Ea îl îndepărtă, însă nu înainte ca bărbatul să-i fi dat lui Big Pepe o carte de vizită cu numele şi adresa lui. Big Pepe o puse în buzunar, fără a spune nimic, însă când şi când simţea nevoia să se asigure că aceasta mai era acolo.
Unul dintre membrii bisericii era şi centralista, şi aceasta îi spuse lui Jose că are un mesaj pentru el. îl sunase antreprenorul de construcţii pentru care lucra deseori. Acesta îi spuse că era de lucru pentru trei sau patru luni pe un şantier de construcţii situat în partea nordică a ţării. în cazul în care este interesat, să îl sune cât de curând posibil.
- Slavă Domnului! exclamă Jose. A spus cumva dacă are de lucru şi pentru fiul meu? Visul lui era să îl ia pe Big Pepe cu el ca să înceapă să-şi câştige şi el existenţa. însă era de lucru doar pentru el. Voiau numai oameni cu experienţă.
- Nu e drept! exclamă el spre familia lui. Cum poate dobândi experienţă dacă nu are deloc o slujbă?
- Mi s-a oferit o slujbă de către omul acela din Madrid, Ie aminti Big Pepe. Mi-a spus că oricând vreau eu, pot să mă duc să muncesc pentru el. Voia să-i dau reţeta pentru „aripile de îngeri". S-a oferit chiar să-mi

plătească pentru ea, dar nu am vrut să i-o dau.
Urmă apoi un moment de tăcere. Pepe ştia că nici unul din ei nu voia ca fratele lui să plece aşa de departe de casă. Era destul de rău că tatăl lor era nevoit să plece de acasă pentru mai multe luni. însă cel puţin ştiau că se va întoarce. în cazul în care Big Pepe ar merge la Madrid, s-ar mai întoarce să stea cu ei?
- Este şansa vieţii mele, insistă Big Pepe. Vreau într-adevăr să fac ceva.
- Aşteaptă până mă întorc eu, îi spuse Jose. Vom discuta şi ne vom ruga pentru problema asta atunci.
- Atunci o să vrei să rămân toată vara aici. Şi poate că omul acela se va răzgândi.
în vocea lui se simţea o urmă de resentiment.
- în caz că se răzgândeşte, nu-i nici o problemă, ridică din umeri tatăl său. Ne vom ruga atunci când mă voi întoarce. însă, cât timp sunt plecat, nu-ţi lăsa mama şi fratele singuri.
Big Pepe nu mai zise nimic, însă Pepe vedea că fratele lui încă se mai gândea la cele discutate. Amândoi împărţeau o saltea ce era pusă jos pe pardoseala cafenelei la sfârşitul fiecărei zile. în noaptea aceea, Pepe îi spuse:
- Nu vreau să pleci. O să fie mai rău ca atunci când erai în armată. Atunci obişnuiai să vii acasă în majoritatea weekend-urilor.
- Aş veni acasă de sărbători. Şi tu ai putea veni uneori să stai cu mine.
- Oare cum o fi acolo? O să pot lua câinele cu mine?

Big Pepe râse.
- încă nu ai nici un câine. Iar atunci când îl vei avea, nu o să-ţi mai fie dor de mine.
- Da' de ce vrei să pleci? insistă Pepe.
- Vreau să fac ceva cu viaţa mea. O să înţelegi când o să fii de vârsta mea.
- Sunt douăzeci de ani prea mult? se miră Pepe. Nu se prea gândise la fratele lui ca la un adult şi acest lucru îl făcea să se întristeze. Aş fi vrut să fii de-o seamă cu mine.
- Du-te de te culcă, fu răspunsul lui Big Pepe. Pepe închise ochii, însă nu putu adormi. Avea prea multe lucruri la care să se gândească. Tot oraşul se pregătea de „Regi". La şcoală se răspândise zvonul că cineva va călări o cămilă la procesiune, însă era greu să crezi lucrul acesta. Pepe nu văzuse niciodată o cămilă adevărată. Vitrinele magazinelor erau înţesate de jucării. în anul acela, majoritatea băieţilor îşi doreau biciclete. Aceştia se lăudau şi susţineau care e cea mai bună şi pe care să o primească şi lucrul acesta îl făcea pe Pepe să se gândească din nou la câinele lui.
Oare va primi altceva în cazul în care nu va putea avea un câine? Ce îşi dorea el? Nu-1 întrebase nimeni lucrul acesta. Probabil că îi pregăteau o surpriză.
în sfârşit, veni ziua cea mare. Când se trezi, Pepe află că peste noapte un întreg şir de pacheţele fuseseră aranjate pe tejghea pentru el. Toţi îl priveau în timp ce rupea nerăbdător ambalajele. Găsi un calendar cu şase poze diferite cu câini, inclusiv un setter irlandez, patru
50
cutii cu hrană pentru câine, un pachet de orez pentru câini, un tub de spray contra puricilor, o perie şi un pieptene şi - cel mai bun dintre toate cadourile - o zgardă şi o lesă de culoare verde.
Pepe adulmecă pielea cea nouă. Aceasta avea un miros deosebit.
- Tot ce-ţi mai lipseşte e câinele, râse fratele lui.
- Nu pentru multă vreme, se făli Pepe, mângâind pielea şi adulmecând-o din nou.
- Am să-ţi aduc un câine din nord, îi promise tatăl. Când am să mă întorc, voi lua unul cu mine. Vei vedea.
- Da' numai un setter irlandez, îl avertiză Pepe.
- Cum zici tu, îi spuse Jose.
Domnişoara Beamish veni la ei mai târziu cu un cadou. Era o carte despre cum să ai grijă de câinele favorit şi se uitară în ea împreună. Big Pepe se sculase dimineaţa devreme pentru a prepara „aripi de îngeri". Acesta era cadoul pe care i-1 făcea pentru că încercase să-i ajute să facă rost de câine.
Merseră toţi să vadă procesiunea care se pornise la amiază din piaţa centrală. Erau şi Merry şi Jake acolo, făcând o sumedenie de poze. Aceştia o lăsaseră pe Madge acasă cu căţeii. în momentele acelea, însă, Pepe nu se gândea la câini. Ca toţi copiii, mintea îi era preocupată cu strânsul cât mai multor dulciuri posibil. Acestea fură împrăştiate precum ploaia de mâinile generoase ale oamenilor de pe rampe, travestiţi foarte fantezist în servitorii regelui. Se făcu multă forfotă şi fu multă înghionteală şi gâlceava, mai ales când s-au
52
aruncat mingile de fotbal. Nu era corect că părinţii le prindeau în locul copiilor lor!
Apăru şi o cămilă, însă nu era adevărată. Aceasta era, de fapt, un costum cu doi oameni băgaţi înăuntru. Mergea poticnindu-se de colo până colo, „flăcăul" care se îngrijea de ea îndopând-o cu dulciurile pe care le fura de la copii. Speria caii şi îi făcea să se ridice în două picioare, însă se speria şi ea la rândul ei atunci când cineva îi lega petarde de coadă.
Toţi se distrau copios, deşi foarte mulţi sfârşeau prin a avea dureri de dinţi, inclusiv Pepe.
în dimineaţa următoare, toată familia îl conduse pe Jose la staţia de autobuz. îl aştepta o călătorie foarte lungă - două zile de mers cu diferite autobuze şi autocare, întotdeauna era trist momentul plecării sale, însă, ca de obicei, Jose promitea să-i sune de la centrala telefonică în fiecare săptămână. Nu se pricepea deloc să scrie scrisori.
Pepe luă cu el zgarda şi lesa. Voia să exerseze plimbatul câinelui său. Nu îi era greu să îşi închipuie că Red era la celălalt capăt al zgărzii.
- Aşteaptă doar şi ai să vezi ce câine frumos am să îţi aduc, fură ultimele vorbe ale tatălui său pe când îl îmbrăţişa încă o dată, înainte de a se urca în autobuz. Statură şi îi făcură cu mâna în semn de rămas bun până ce autobuzul dispăru, indiferent dacă Jose îi mai vedea sau nu. Ceea

ce nu ştia nici unul dintre ei în clipele acelea, era timpul de suferinţă şi de grea încercare ce avea să se abată în curând asupra lor. *52*

Capitolul qapte

lntr-o zi, domnişoara Beamish fu surprinsă să-1 vadă pe Jake sunând la uşa ei.
- Nu o să-ţi vină să crezi, începu el surâzând, însă cred că am găsit un setter irlandez.
- Formidabil! fu tot ce putu să spună domnişoara Beamish preţ de o clipă. Apoi, urmă cu repeziciune:
- Unde? Cum ai aflat despre aceasta? Cât va costa?
- Stai niţel! Aşteaptă un pic! exclamă Jake. Aşteaptă până vei auzi toată povestea.
Nedumerită, domnişoara Beamish îl invită pe Jake înăuntru. Era pentru prima dată când primea musafiri în căsuţa ei, însă era prea uimită de vestea lui Jake pentru a fi neliniştită.
îndepărtându-şi părul lung şi ondulat de pe faţă, Jake începu:
- Ştii pădurea aceea de pini vizavi de cabane, nu? Uneori o ducem pe Madge la plimbare acolo. Nu foarte des. E cam murdar pe-acolo...
- Nu e nevoie să-mi spui mie asta, încuviinţă domnişoara Beamish cu un aer afectat. Şi eu am încercat locul acela odată.
- în fine, am fost ieri pe acolo şi am găsit un câine. Sau, mai degrabă, el ne-a găsit pe noi. Nici nu-ţi închipui în ce hal e. Nu ştiu cât timp a stat acolo. Soco-
53
tesc că cineva 1-a aruncat din vreo maşină, probabil cu ceva timp în urmă.
- E un câine de rasă? se miră domnişoara Beamish. Setter?
- Păi, credem că da. Este mic, probabil că încă nu a împlinit un an. E puţin dificil să spui sigur. E pe jumătate fără blană. Are cine ştie ce boală de piele groaznică. Asta probabil pentru că e lihnit de foame. Arată îngrozitor.
- Şi unde este acum?
- Acasă, în curte. Eu am vrut să o las acolo unde era. Nu voiam ca Madge sau căţeluşii să ia vreo boală, însă Merry nu a fost de acord cu mine sub nici o formă. A adus-o acasă. E vrednică de milă; e aşa de recunoscătoare, chiar şi pentru o vorbă bună. O hrănim cu vitamine, cu ficat crud, cu lapte şi cu cereale. Se ridică întrebarea: să o luăm noi sau să îl întrebăm pe Pepe dacă o vrea?
- Cât de sigur eşti că e setter? Jake ezită.
- ... Să zicem şaizeci la sută. Mă gândesc că s-ar putea să fie vreun fel de câine de vânătoare. Nu sunt un expert.
- Pepe ar trebui să ştie. Dar, fiind într-un asemenea hal, crezi că ar fi bine să-1 lăsăm să-1 vadă?
- Merry crede că dacă ar fi în locul lui Pepe şi aceasta ar fi singura şansă de a avea câinele pe care şi 1-a dorit, l-ar lua, indiferent de problemele care ar exista.
- Poate că are dreptate, spuse domnişoara Beamish *54*
cu un aer meditativ. Dar cum să decidem noi în locul lui? Vino cu mine să-i explic. Spaniola mea nu este suficient de bună.
Pepe era la şcoală, aşa că Jake le spuse Măriei şi lui Big Pepe povestea de la capăt.
- E un câine foarte bolnav, insistă el. Dacă nu vreţi ca Pepe să afle despre el, voi înţelege.
- în cazul în care e setter, atunci acesta trebuie să fie câinele lui, spuse Măria şi le spuse că Pepe se rugase pentru acest miracol. Cu siguranţă îl vedeţi ca pe un miracol, nu? întrebă ea, ochii săi negri scânteindu-i.
- Hm, nu ştiu dacă e aşa, răspunse Jake. Nu sunt o persoană prea religioasă...
Se întoarse spre domnişoara Beamish şi-i explică surâzând:
- Dânsa zice că acesta este câinele pe care 1-a aşteptat Pepe. După câte s-ar părea, el a aşteptat să se întâmple un miracol şi Dumnezeu a făcut un miracol.
- Este foarte ciudat, remarcă domnişoara Beamish, întrebându-se de ce se simţea atât de stingheră. Vru să îşi arate dispreţul, însă nu putu.
Când Pepe îşi zări mama şi fratele stând în poarta şcolii în după-amiaza aceea, ştiu imediat că se petrecea ceva deosebit.
- Ei, ai primit răspuns! exclamă Big Pepe, prefăcân-du-se că îl loveşte cu palma. Grăbeşte-te!

Mergem la casa englezilor.
- Ce se întâmplă? E cumva vorba de câinele meu? Aşa e, nu? Am un câine! A venit! A venit!
55

Abia dacă avură timp să îi spună că urma să vadă un câine bolnav. Măria începu să-i explice cum îl găsise Jake, însă în cea mai mare parte din drumul spre casă îl slăvi pe Dumnezeu pentru că le-a răspuns la rugăciuni. Oricum, Pepe nu o prea asculta şi o luase la goană înainte. Erau prea înceţi pentru el.
Chipul îi era îmbujorat şi ochii îi străluceau când Merry i-a deschis uşa.
- Unde e câinele meu? Spuse dintr-odată cuvintele acestea în timp ce se uita nerăbdător dintr-o parte în alta, aşteptându-se ca mult visatul câine să sară pe el sau să fie în braţele cuiva, gata pentru a-i fi dat.
- Ai să o vezi într-o clipă, îi spuse Jake. Dar mai întâi trebuie să discutăm despre ea.
- Este fetiţă! exclamă Pepe. Nu se gândise vreodată că Red al lui are să fie fetiţă.
- Este foarte bolnavă... începu Jake, însă Pepe îl întrerupse.
- Nu contează. O să am grijă de ea. O s-o fac bine. Unde e? Vreau să o văd.
Câinele stătea încovrigat pe nişte ziare într-un colţ al curţii. Jake îl lăsă pe Pepe să meargă la ea singur, avertizându-1 doar:
- Să nu o atingi. E într-o stare cam rea. Poartă-te foarte liniştit şi delicat cu ea. Să nu o sperii.
Nu avea vreun motiv să îşi facă griji. Pepe era impresionat din cale afară de momentul acesta pe care şi-1 dorise atât de mult. Iat-o pe Red a lui, câinele despre care Isus ştia totul şi pe care i-1 trimisese. *56*

- Red, zise el în şoaptă.
întrucât câinele îşi continua somnul, îl strigă pe nume din nou puţin mai tare. De data aceasta pleoapele lipite se deschiseră şi căţeluşa îl privi. Deşi îi aruncă doar o privire îndurerată, inima lui Pepe îi bătea puternic din cauza emoţiei. De câte ori nu mai întâlnise el aceeaşi privire în paginile cărţii sale?
Surâzând încrezător, întinse o mână spre ea, pocnind din degete.
- Red! exclamă el. Nu mă cunoşti? Sunt Pepe, prietenul tău.
Spre încântarea lui, coada aceea lipsită de blană se mişcă cu greutate. Pepe râse.
- Eşti atât de urâtă! exclamă el. Da' tot la fel de mult te iubesc. O să te fac cel mai frumos câine.
Câinele dădu slab din coadă încă de două ori.
- Crezi că ai să mă iubeşti? o întrebă Pepe. Sper că da, pentru că îmi aparţii. Te-am cerut special de la Domnul Isus şi iată-te aici.
Câinele se sforţa să se ridice, însă nu reuşi şi căzu înapoi scheunând.
- Nu are rost să îţi plângi de milă, îi zise Pepe. Trebuie să te faci bine. Trebuie să te înzdrăveneşti. Haide. Mai încearcă o dată.
îşi trosni degetele şi surâse pe când ea încerca să se ridice cu mare efort, arătând ca o sperietoare de ciori peticită şi legănată de vânt şi dând slab din coadă în semn de scuză. El uită că Jake îi spusese să nu o atingă. Făcu câţiva paşi înspre ea, întinzându-şi mâna pen-
57
tru a-i netezi capul şi urechile. Acele părţi ale corpului ei mai aveau, totuşi, blană.
Nu avea blana moale şi mătăsoasă aşa cum o avea câinele din cartea lui. Avea mizerie, purici şi răni pe tot corpul şi tremura la atingerea lui Pepe. îşi lingea nervoasă degetele, abia venindu-i să creadă că o mână de om o mai mângâia încă o dată.
- Red, îi zise Pepe. Era un cuvânt de dragoste pe care îl spuse iarăşi. Red. Asta-i numele tău. Este un nume englezesc. îţi place? Cred că e potrivit pentru o fetiţă. Am să te iau acasă şi am să te fac bine. Când o să se întoarcă tata, o să fii aşa de frumoasă că, pur şi simplu, nu are să-i

vină să creadă.
în noaptea aceea, Red mânca din cina lui Pepe pe ţărm. Lumina pâlpâitoare a focului şi întunericul se arătau binevoitori cu ea. Starea jalnică în care era abia putea fi întrezărită. Măria adusese nişte ierburi şi unsoare şi le topea într-o oală.
- Noi, ţiganii, ştim câte ceva despre leacuri. în curând o să-şi recapete blana, promise ea.
- Da' tot o să-i mai dăm pastile, nu? zise Pepe. Jake îi dăduse vitaminele şi ficatul, împreună cu sfatul de a o hrăni cu grijă.
- Doctorii, alifie, dragoste şi rugăciune, râse Măria. Cum să nu se facă bine şi frumoasă cu toate astea?
- Iar eu pot să-i spun lui tata totul despre ea sâmbătă, nu-i aşa? întrebă Pepe. Trebuie să ştie, în caz că aduce un alt setter, după cum a spus.
Atunci când lucra departe de casă, Jose dădea tele-*58*
fon în fiecare sâmbătă după-masa. Familia obişnuia să meargă împreună la centrala telefonică şi aştepta să primească telefon. Era întotdeauna un lucru emoţionant, însă de data aceasta va fi şi mai special.
Acum Big Pepe era cel care citea din Biblie şi el citi pilda cu oaia rătăcită.
„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, şi pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci şi nouă pe islaz, şi se duce după cea pierdută, până când o găseşte? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; şi, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii şi vecinii săi, şi le zice: «Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută» ".
Pepe se gândi cum fratele său o adusese acasă pe Red în braţe şi scoase un oftat de mulţumire.
- Red a fost ca o oaie pierdută, zise el, şi Isus a ştiut unde era. Iar eu sunt asemenea păstorului, chiar dacă nu am fost eu cel care a găsit-o, nu-i aşa? Isus m-ar fi ajutat să o găsesc dacă nu ar fi găsit-o englezii mai întâi, nu-i aşa?
- Este un miracol, încuviinţă mama lui. Şi dacă lui Isus îi pasă aşa de mult de oile şi de câinii rătăciţi, cu atât mai mult îi pasă de oamenii pierduţi.
înainte de a merge la culcare, se rugară pentru toţi oamenii din oraş care erau pierduţi pentru că nu îl cunoşteau pe Isus ca Domn şi Mântuitor al lor.
în noaptea aceea, Pepe nu putu să doarmă. Mama lui nu voia să o lase pe Red înăuntru, aşa că el se tot întreba cum îi era de una singură. Când crezu că Big
59
Pepe adormise, se furişă afară ca să verifice. Stătea încovrigată într-un vas îngust, aşezat aproape deasupra grămezii de cenuşă care era tot ce mai rămase din foc. Era frig. Pepe se aşeză lângă ea, ţinându-şi braţele strânse la piept pentru a-i ţine de cald. Plină de recunoştinţă, Red se târî aproape de el. Curând după aceea, îi simţi botul negru, uscat, cum îşi face loc pe sub cotul lui şi îi înghionteşte coastele. In momentele *acelea era* cel mai fericit băiat din lume.
Big Pepe veni şi se aşeză tăcut lângă el. După câtva timp, îi spuse:
- O să te scrânteşti din cauza câinelui! O spuse însă pe un ton camaraderesc. Spune cumva în cartea aia cu câini pe care o ai dacă setter-ii irlandezi sunt buni păzitori? îl întrebă el după o linişte îndelungată.
- De ce?
- Pentru că m-am decis să plec şi tu cu Red puteţi avea grijă de mama până se întoarce tata.
Pepe fu şocat de replica aceasta.
- Dar... Dar... tata a spus să aştepţi până se întoarce el acasă. Cum de poţi pleca fără permisiunea lui?
- Plec pentru că am douăzeci de ani şi pentru prima oară în viaţa mea am ocazia să fac ceva ce vreau cu adevărat, ceva la care ştiu că o să mă pricep.
- Dar de ce nu faci lucrul ăsta aici?
- Pentru că aici nimeni nu vrea ceea ce ştiu eu să fac. Câte „aripi de îngeri" crezi că vor mânca oamenii de aici? în Madrid sunt cinci milioane de oameni.
- Cinci milioane! Cum de poţi face aşa multe „aripi *60*
de îngeri"? Nici nu o să mai ai timp să dormi.
- Nu fi prostuţ, râse Big Pepe. Şi să nu cumva să îi spui ceva mamei până ce îi spun chiar eu. Vreau doar să fii de partea mea când am să-i spun.

- Da' nici eu nu vreau să pleci.
- Acum o ai pe Red. Nu mai ai nevoie demine.
Primele zile pe care Pepe le petrecu cu Red se deosebiră mult de ceea ce îşi închipuise el - un căţeluş demn de a fi strâns la piept, pe care să-1 poarte după el peste tot sau un tovarăş de joacă care să ţopăie de-a lungul ţărmului mării alături de el. Iar în ceea ce priveşte săritul prin cercuri de foc şi deschisul uşilor... Trebui să se mulţumească să stea lângă ea, să o mângâie pe cap şi să îi adune puricii şi căpuşele. Tot ce voia să facă era să doarmă, să mănânce şi iar să doarmă. Nu putea nici măcar să o strângă la piept din pricina alifiei rău mirositoare pe care mama lui o pregătise la foc şi cu care o unsese apoi. Mirosea urât, astfel că statul lângă ea nu era tocmai plăcut.
Pentru a o încuraja pe Red cât şi pentru a se încuraja pe sine, Pepe îşi scotea albumul cu câini şi îi arăta poza lui preferată.
- Asta eşti tu, îi spunea el. Uită-te bine. Uite aşa o să arăţi când o să te simţi mai bine.
Ea linse pagina cu limba, însă Pepe nu era sigur că făcea aşa pentru că voia să o mănânce sau pentru că se recunoştea pe ea acolo. îi stătea gândul numai la mâncare. Avea o poftă de mâncare teribilă. Domnişoara Beamish îi aducea din când în când câte o pungă de ficat şi o cutie cu lapte şi mai multe fiole cu vitamine, *62*
iar Red mânca tot ce scoteau ei din oala de gătit în fiecare seară.
Pepe avea răbdare. Se ruga în fiecare zi pentru Red, iar aceasta se întrema pe zi ce trece. Ii luase zile întregi să îi perie murdăria ce i se încâlcise în blana ce îi mai rămăsese pe cap şi pe labe, fiind atent să nu o rănească sau să o sperie. Veni şi emoţionanta zi când pielea începu să îi capete un aspect intact şi curat şi se vedea că începea să-i iasă peri de blană pufoşi şi roşcaţi.
La început Red nu avea rezistenţă pentru plimbări sau jocuri. Tot ce putea face Pepe cu zgarda şi cu lesa din piele de culoare verde era să i le arate şi să-i povestească despre toate locurile unde vor merge împreună într-o bună zi. însă, pe măsură ce porţiunile golaşe de piele începură să îi dispară şi blana îi devenea treptat strălucitoare, începu să i se întrevadă şi firea ei jucăuşă. Picioarele firave i se mişcau fiind mai puţin ţepene şi începură să-i zburde. Ochii ei cândva umflaţi din cauza puroiului îi erau din nou limpezi şi aveau o scânteiere ce îi umplea lui Pepe inima de bucurie.
Acum toţi puteau să spună că era un setter irlandez şi că avea să fie frumoasă.
- Cred că dragostea şi grija i-au făcut tot la fel de bine câinelui ca şi vitaminele, le spunea domnişoara Beamish lui Jake şi lui Merry când aceştia merseră cu ea într-o zi să vadă cum se mai împăca Pepe cu Red.
- Şi rugăciunea, adăugă Pepe când Jake îi spuse ce zisese domnişoara Beamish. Când sunt bolnav, Isus mă vindecă întotdeauna.
63
Jake şi Merry urmau să plece acasă cu Madge şi cu toţi căţeluşii a doua zi. Elevii lui Merry o aşteptau. Jake o schiţase repede cu creionul pe Madge stând pe pături înconjurată de căţeluşi. Mai făcuse şi o schiţă, un detaliu cu Red.
- E cadoul meu de despărţire, îi zise el lui Pepe, ai cărui ochi radiau de bucurie.
Big Pepe le pregăti faimoasele lui „aripi de îngeri". Se aşezară în jurul uneia dintre mesele de afară în soarele cald de iarnă. Toţi discutau într-un amestec de engleză şi spaniolă. Merry le făcu câteva fotografii, promiţând că îi va trimite domnişoarei Beamish copii pentru toţi.
- Poate că o să ne întoarcem într-o zi, le spuse ea. Domnişoara Beamish fu surprinsă cât de bine se simţea. Mediul spaniol avea asupra ei un efect tare ciudat! în Anglia nu se simţise niciodată atât de bine.
Măria fu destul de îndrăzneaţă să îi invite pe toţi la întrunirea de duminică. După aceea, se simţi nesigură pe ea şi dispăru în bucătărie, ieşind doar ca să îşi ia la revedere când plecară cu toţii. Mai târziu, ea a spus că Domnul trebuie să-i fi dat îndrăzneala şi cuvintele acelea, deoarece niciodată înainte nu mai îndrăznise să facă un astfel de lucru. Ştia că procedase corect întrucât domnişoara englezoaică acceptase şi venise.
- Domnul îi înmoaie inima, spuse ea. Poate că până se va întoarce tatăl tău are să fie între noi.
De îndată ce Red îşi recapătă forţele, vru să îl urmeze pe Pepe peste tot. Era un lucru extraordinar, în 64

afară de timpul când trebuia să meargă la şcoală. Pepe fu nevoit apoi să se folosească de zgardă şi de lesă pentru a o ţine legată. Nu era suficient doar să o încuie în casă. în clipa în care se deschidea uşa, o pornea în căutarea lui.
Lui Pepe îi creştea inima în piept de bucurie când îi vedea devotamentul. Acum Red era câinele lui, nu doar pentru că îi fusese adusă, ci şi pentru că voia să stea cu el. Se arăta prietenoasă faţă de mama şi fratele lui, însă avea mereu ochii pironiţi asupra lui. Orice făcea, ea îl urmărea. Chiar şi atunci când dormea, mai deschidea ochii din când în când pentru a se asigura că el era acolo.
Semăna din ce în ce mai mult cu câinele din carte, cu urechile ei lungi şi mătăsoase şi cu felul ei mândru şi liber de a se mişca asemenea cailor zburdalnici din regiunea unde locuia el. De ar vedea-o tata! Ah, de-ar fi venit la el înainte ca tatăl să plece de acasă!
Se întreceau la fugă amândoi pe plajă - întotdeauna câştiga Red. Se sforţau să urce pe dunele de nisip, uneori Pepe fiind cel care ajungea primul în vârf. Se bălăceau la marginea apei, deoarece era prea rece pentru înot. Va fi oare Red o bună înotătoare? Red încercă să muşte apa ce îi gâdila labele şi decise că nu îi place prea mult. Pepe se amuză de felul ei nostim de a rămâne surprinsă. Aveau propria lor echipă de fotbal, Red fiind cea care înşfăca de obicei mingea. Nu prea era de folos la marcatul golurilor, aşa că echipa lui Pepe - Betis - era cea mai bună.

I

Făceau totul împreună cu excepţia timpului când mergeau la culcare. Atunci Red trebuia să fie legată afară, iar Pepe trebuia să încerce să nu-i mai audă scheunăturile şi zgârieturile cu ghearele.
- Nu înţeleg de ce nu poate dormi în pat cu noi, mormăi Pepe într-o seară către fratele lui. Acum e curată. Nu mai are purici şi i-au căzut toate cojile.
- Ai răbdare, spuse Big Pepe. în curând o să ai tot patul la dispoziţie. Atunci o să poţi face ce vrei cu el.
Această replică îi închise gura lui Pepe. Chiar în seara următoare, pe când cinau, Big Pepe le dădu o ştire bombă. Peste opt zile urma să plece la Madrid. Această lovitură fu ca o bombă cu efect întârziat pentru ei, întrucât Big Pepe era genul de persoană liniştită. Vestea avu un efect devastator.
Pepe nu-şi mai văzuse vreodată mama atât de neliniştită şi de supărată. Indiferent ce spunea ea şi oricât de mult îl implora, hotărârea lui Big Pepe fusese luată şi planurile sale stabilite. Când el nu mai vru să cedeze, ea începu să se plângă că are să se întâmple ceva rău în cazul în care pleacă înainte să se întoarcă tatăl lui acasă.
- Ce are să se întâmple? încerci doar să mă sperii ca să rămân, izbucni Big Pepe în cele din urmă.
- Presimt lucrul ăsta. E ca un întuneric ce îmi învăluie inima. Tu nu poţi simţi aşa ceva, însă eu pot.
- Asta-i doar vorbărie de ţigancă, spuse el supărat. Pepe voia să se topească în întunericul de dincolo de
văpaia focului. întreg trupul îi ardea, însă aceasta era
din pricina durerii a ceea ce se întâmpla şi nu din cauza lemnului ce se mistuia. Până şi Red era tulburată. Se lipi strâns de el şi începu să scheaune. îi era teamă de mânia omului.
- îmi supăraţi câinele, strigă el, luându-i apărarea lui Red şi îmbrăţişând-o. De ce nu încetaţi amândoi?
Rămânând surprinşi de durerea lui, se potoliră. însă o negură deasă se aşternu peste ei toţi. Nici măcar flăcările jucăuşe, ce fuseseră stârnite cu mânie de către Big Pepe cu câteva clipe înainte, nu putură topi împietrirea ce părea că le cuprinsese inimile.
După o tăcere îndelungată, Măria zise:
- Citeşte ceva din Biblie.
Big Pepe se supuse, însă se putea observa că inima nu îi era în acord cu ceea ce citea. Dintr-

un anumit motiv, ceea ce citea nu mai suna la fel ca înainte.
Următoarele câteva zile fură nespus de grele. Pepe nu mai cunoscuse niciodată atâta nefericire în căminul lor. Un lucru era să existe certuri. în fiecare familie mai sunt şi neînţelegeri. însă aici era vorba de două persoane pe care le iubea nespus de mult şi care se ridicaseră una împotriva alteia. Iar tatăl nu era acolo cu ei ca să rezolve problema.
Pepe era bucuros că o avea pe Red cu care să se furişeze afară din casă. Imediat cum venea acasă de la şcoală, pleca cu ea. în timp ce ţinea în mână pâine unsă cu cremă de ciocolată, ea stătea lângă el, cerşindu-şi porţia cu ochi rugători, dând din coadă şi lingându-şi în aşteptare fălcile. Apoi, pornea glonţ, fericită că e
67
liberă şi că e cu Pepe. De obicei, Pepe alerga după ea cât îl ţineau picioarele, ca într-o cursă pe care ea o câştiga mereu.
Acum, însă, nu avea chef de alergat. Ii venea mai mult să plângă, iar ea se tot oprea să privească înapoi spre el, de parcă ar fi vrut să îl întrebe de ce merge aşa de încet. Era atât de frumoasă când îl privea astfel, cu urechile ciulite în sus, cu o labă ridicată în aer, vântul jucându-i-se prin blană.
într-o seară, Pepe pribegi cu sufletul necăjit pe ţărmul mării, cerul încărcat de nori întunecându-se repede. Se întreba dacă Big Pepe s-ar mai fi decis să plece dacă nu ar fi avut-o pe Red. Aproape că nu voia să se întoarcă acasă.
Primele flăcări ale focului ţâşniră şi îl vedea pe Big Pepe cum aruncă câteva lemne în foc. Se simţea o oarecare nervozitate în gestul lui.
Deodată şi inima lui Pepe începu să clocotească de mânie. Era mânios pe fratele lui că voia să plece şi pe mama lui că nu voia să-1 lase să plece. Stătea în picioare şi dădea cu piciorul în nisipul umed, lăsând lacrimile să îi alunece în voie pe obraji. Era prea nervos chiar şi pentru a se ruga. O uită pe Red în momentele acelea, până ce aceasta se întoarse spre el şi îi linse degetele cu limba ei catifelată. Gestul acesta fu ca un sărut pentru el. II făcu să surâdă.
***
Domnişoara Beamish ştia că ceva nu era în regulă. Se simţea o anumită rezervă în comportamentul lui *68*
Big Pepe pe care abia şi-o putu ascunde atunci când îi aduse ceaiul de mentă, în vreme ce Măria se ascunse de ceilalţi în bucătărie.
Familia la care se întrunea biserica nu ştia ce să spună. Era o familie atât de mică încât şi membrilor ei le venea greu să îşi ia rămas bun de la Big Pepe. Sora Dolores spunea că nepotul ei din Madrid e un om bun şi că nu l-ar înşela. Când nici pastorul nu îl putu convinge pe Big Pepe să aştepte până la întoarcerea tatălui său, îi spuse Măriei să se încreadă în Dumnezeu şi să îl lase să plece, dându-i binecuvântarea. Se rugară toţi pentru aceasta şi spuseră că vor ţine o cină de adio pentru ultima duminică pe care Big Pepe avea să o petreacă în mijlocul lor.
Bucuria de a merge sâmbăta dimineaţa la centrala telefonică se schimbă în groază. Măria voia ca Jose să îi spună fiului său să rămână acasă. Big Pepe declară că, indiferent de spusele tatălui său, el tot va pleca. Mai întâi vorbi Măria, vărsându-şi toate temerile din suflet. Apoi, veni rândul lui Big Pepe. Acesta mai mult ascultă decât vorbi, însă Pepe vedea cum expresia feţei lui devine din ce în ce mai îndărătnică. Apoi, Măria mai vorbi încă o dată şi îşi petrecu majoritatea timpului plângând.
Pepe era foarte bucuros că mai înainte cu o săptămână putuse să aibă o discuţie îndelungată despre Red. în această sâmbătă nu mai avu timp decât să spună „Alo!" şi să-şi audă tatăl răspunzând „Să ai grijă de maică-ta", înainte să se întrerupă legătura.
69

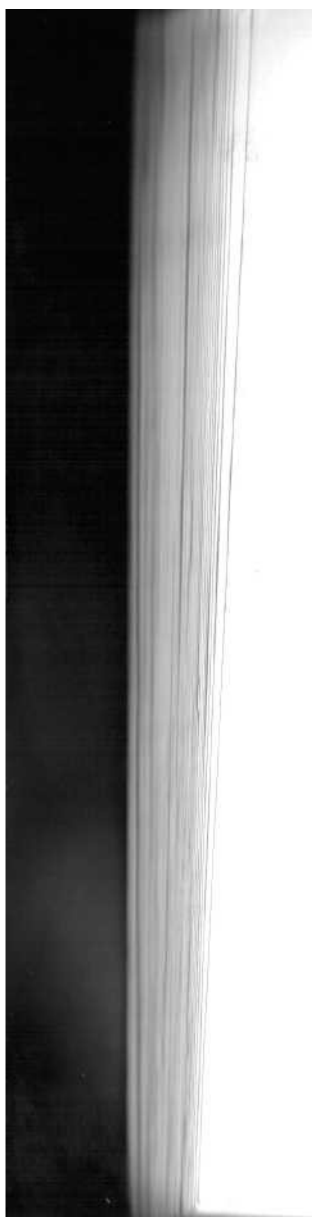
- Măcar de-ai aştepta până se întoarce tatăl tău acasă, se plânse din nou Măria, în timp ce

mărşăluiau spre casă aproape fără a scoate vreo vorbă.
- Tata înţelege, mama. El spune că e în regulă. Doar l-ai auzit. Şi o să ne întâlnim la Madrid când va veni spre casă. O să vadă unde sunt şi că totul e în regulă. O să-ţi povestească totul despre asta. Iar eu o să te sun în fiecare săptămână ca şi tata.
Duminică toţi s-au rugat în mod deosebit pentru Big Pepe. Pepe începu să plângă fiindcă acum era sigur faptul că fratele lui urma să plece, în ciuda tuturor lacrimilor pe care le vărsase mama lui.
Domnişoara Beamish veni şi ea la întrunire şi fu surprinsă să constate cât de tristă se simţea. Familia de la Beach Cafe ajunsese să fie deosebită pentru ea. Nimeni nu-i mai fusese drag înainte. Se găsi chiar în situaţia de a-şi dori într-adevăr să existe un Dumnezeu care să aibă grijă de Big Pepe în oraşul acela mare.
Pe când toţi ceilalţi se rugau pentru el, înconjurân-du-1 ca într-un cerc al dragostei, domnişoara Beamish se pomeni că meditează la Dumnezeul lor. *„Nu ştiu cine eşti",* se gândea ea, *„dar dacă exişti cu adevărat, Te rog, răspunde-le la rugăciuni."*
Fu uimită de sine însăşi. Când avusese doar zece ani, îi spusese lui Dumnezeu că nu o să mai apeleze niciodată la El pentru vreun lucru. încă îşi mai amintea amărăciunea cu care rostise rugăciunea aceea sfidătoare, îi reveni în minte de parcă totul s-ar fi întâmplat abia ieri. însă nu se putea hotărî să-I ceară iertare lui *70*
Dumnezeu pentru că îi vorbise din nou astfel, deşi dorea să facă acest lucru. De fapt, luă hotărârea că ar fi mai bine să nu mai vină la nici o întrunire de-a lor. Bisericuţa asta ciudată avea un efect straniu asupra ei.
Lui Pepe i se permise să-şi ia dimineaţa liberă de la şcoală pentru a-şi lua rămas bun de la fratele lui în staţia de autobuz. Veniră acolo aproape toţi oamenii de la biserică, inclusiv domnişoara Beamish. Pepe o luă pe Red cu el. Nimeni de la biserică nu o mai văzuse şi toţi fură uimiţi că Pepe are un câine de rasă aşa de frumos. Cu toate că le spusese deja de rugăciunea sa şi despre modul în care i-a răspuns Dumnezeu la ea, ei uitaseră acest lucru, întrucât câinii nu au prea mare importanţă în Spania.
Când în cele din urmă sosi autobuzul, şoferul fu nevoit să aştepte în timp ce toţi îl îmbrăţişau şi-1 sărutau pe Big Pepe, dându-i ultimele lor sfaturi. Domnişoara Beamish doar îi strânse mâna. Nu era obişnuită cu îmbrăţişările şi sărutările de rămas bun. Apoi el plecă, în acelaşi mod în care plecase şi tatăl lui mai înainte. Singura diferenţă era că tatăl lui urma să se întoarcă în curând, în timp ce despre el nimeni nu ştia când o să mai fie văzut iarăşi.
71

Capitolul
noua

- v_^ât mai e până se întoarce tata acasă? îşi întrebă
Pepe mama, după ce plecă autobuzul.
- Cel puţin două luni.
- Şi cât de mult e asta?
Până acum timpul nu contase vreodată prea mult pentru Pepe, întrucât fiecare zi ce trecuse fusese mai mult sau mai puţin asemănătoare una cu cealaltă.
- O să vină înainte de Paşti. Dacă va ploua la timpul potrivit, o să vină înainte ca să înceapă ploile.
- Tot e mult până atunci, oftă Pepe.
- Da, aşa e, încuviinţă mama lui.
- Da' cel puţin până atunci Red o să fie tot la fel de inteligentă ca şi Lassie. O să încep să o dresez de îndată ce vom ajunge acasă.
- Ba nu. Ai să te întorci la şcoală.
- O, mamă... în după-masa asta nu facem nimic la şcoală. Sincer. Doar desenăm şi alte lucruri de genul ăsta. Te rog!
Ea cedă rugăminţilor lui de această dată, iar Pepe decise că primul lucru ce trebuia făcut era să construiască un cerc prin care să sară Red. Dacă nu avea un cerc, ea nu putea învăţa scamatoria respectivă.
Nu găsi nimic folositor prin învălmăşeala de vechituri din spatele cafenelei, aşa că luând-o pe

Red cu el, *72*
se îndreptă spre şantierul de construcţii aflat la celălalt capăt al oraşului. Pe plajă se construia un hotel mare şi găseai tot felul de lucruri interesante prin dărâmături. Un muncitor îl zări şi îl întrebă ce are de gând, aşa că Pepe îi explică:
- Pentru câinele ăsta, zici? îl întrebă muncitorul rânjind. Este o vietate simpatică. Cum de poate un băiat ca tine să-şi permită un asemenea câine?
Pepe îi spuse şi acestuia întreaga poveste de la capăt, iar muncitorul fu puţin surprins de ea.
- Deci, Dumnezeul tău îţi scoate câini de rasă din pălărie? glumi el.
- Nu din pălărie, îi răspunse Pepe cu răbdare. Red a fost într-o pădure de pini. Ţi-am mai spus. Probabil că cineva a abandonat-o.
- Să sperăm că în cazul acesta n-or să vină după ea. S-ar putea să fii nevoit să renunţi la ea.
Gândul acesta nu-i trecuse niciodată lui Pepe prin cap şi nici altcuiva. Era oare posibil ca Red să se fi pierdut şi să nu fi fost abandonată? Oare o să vină cineva să o caute? Pentru o clipă, teama puse stăpânire pe sufletul lui Pepe. Apoi îşi aduse aminte:
- Nu, n-or să vină, răspunse el cu îndrăzneală. Dumnezeul meu nu mi-ar da niciodată ceva ce ar aparţine altcuiva.
Bărbatul izbucni în râs.
- Bine zis! exclamă el. Şi unde aş putea să-L găsesc pe Dumnezeul ăsta al tău? Am nevoie de cineva ca El care să-mi rezolve problemele.
73

Chiar în clipa aceea Red ţopăi de lângă el, lătrând agitată. Un şobolan îşi scosese capul deasupra unei grămezi de moloz. Ce vânătoare se porni! Pepe rămase cu gura căscată de uimire şi mândrie, văzând modul în care Red fugea în zig-zag şi sărea după el, labele de-abia atingând pământul.

încă alţi doi câini de pe şantier se alăturară vânătorii, lătrând zgomotos, iar muncitorii îşi lăsară jos uneltele de lucru ca să privească, ciorovăindu-se care din câini va prinde şobolanul sau dacă acesta va scăpa. Red fu îngrozită când ceilalţi câini se alăturară cursei. Probabil că se gândea că o fugăreau pe ea. O luă la goană înapoi spre Pepe cu coada între picioare, cu urechile pleoştite şi cu ochii cuprinşi de panică. Pepe o îmbrăţişa. Red tremura.

- Eşti în siguranţă, o linişti el. N-or să-ţi facă nici un rău. Eşti în siguranţă cu mine.

Muncitorii începură să facă glume pe seama ei - un câine de vânătoare care renunţă la vânat!

- E încă mică, o apără Pepe. Şi a mai fost şi bolnavă. Abia a început să se facă mai bine.

Viaţa şobolanului fu curmată printr-un chiţăit strident; praful se risipea în timp ce câinii răsuflau din greu asupra prăzii triumfători; muncitorii se strânseră înjurai câinelui acela neobişnuit şi frumos ce începuse urmărirea. Red se ghemui lângă Pepe, fiindu-i teamă de vocile lor aspre.

însă ei erau de treabă. O jumătate de oră mai târziu, Pepe ţâra spre casă un cablu ruginit şi gros pe care

muncitorii i-1 bătuseră în formă de cerc. Ei voiau ca el să o facă pe Red să sară prin el atunci şi acolo, însă Pepe le explică cu răbdare că încă nu învăţase acel lucru. Nu îi păsa cât de mult îl tachinaseră. Obţinuse ce a vrut.
Red o luă la goană pe nisip înaintea lui, în culmea fericirii că şantierul de construcţii şi câinii rămaseră în urmă. Fugea după valurile ce-i gâdilau labele, lovind spuma mării şi strănutând din cauza mirosului ei sărat. Azvârlea în aer bucăţi de alge în timp ce alerga în salturi, făcându-1 pe Pepe să râdă. Dădu o luptă însoţită de mârâituri cu o bucăţică de lemn plutitor care, odată înfrânt, îl ducea acasă pentru a-1 roade în tihnă.
Red era un mic clovn ce se arăta din ce în ce mai mult pe măsură ce se însănătoşea. Era cel mai potrivit câine din lume pentru un băiat ca Pepe. Râsul lui Pepe şi lătratul ei zgomotos se auzeau ca un ecou peste plaja pustie în timp ce se îndreptau spre casă.
In seara aceea, Măria făcu focul. Pepe şi Red o ajutaseră la strânsul lemnelor, însă era ciudat că Big Pepe nu era cu ei. Se mai simţea încă influenţa evenimentelor neplăcute ce avuseră loc cu o săptămână înainte, când nu se citise, nu se cântase şi nu fuseseră înălţate rugăciuni nici măcar în ultima seară pe care Big Pepe şi-o petrecu în mijlocul lor. Probabil că fuseseră înălţate rugăciuni în ascuns, însă nu se rostise nimic cu glas tare.
Atât Pepe cât şi mama lui se simţeau singuri şi trişti în seara aceea. Oare se mai gândea Big Pepe la ei pe
75
când stătea în autocarul ce ducea spre Madrid? Era prea entuziasmat de noua lui viaţă ca să mai fie trist? Pepe se întreba dacă lucrurile se vor îndrepta vreodată între Big Pepe şi mama lui. Acestea nu s-au rezolvat când el plecase de acasă. Lui Pepe îi era foarte greu să-i înţeleagă pe adulţi şi i se părea ciudat să se gândească la Big Pepe ca la un adult şi nu ca la un frate. Ce bine că o are pe Red! Ea nu ar pleca niciodată. Mama lui îi întrerupse şirul gândurilor: - Acum tu va trebui să citeşti din Biblie până se întoarce tatăl tău acasă, îi zise ea.
Pepe nu ştiu ce răspuns să-i dea. Doar gândindu-se la aceasta se înspăimântă. Cum ar putea lua el locul tatălui? De unde să ştie el în ce loc trebuia să citească? - Nu-ţi fă griji, îl încuraja mama sa. Deschide pur şi simplu undeva şi citeşte. întreg Cuvântul lui Dumnezeu este bun.
Biblia familiei era o carte pe care Jose o ţinea înfăşurată într-o cârpă. Era mare şi grea, fiind scrisă cu litere mari. Erau o sumedenie de lucruri în ea pe care nu le înţelegea. Neştiind nici el dacă era speriat sau emoţionat, Pepe luă Biblia din mâna mamei lui şi o deschise, mai mult sau mai puţin la mijloc.
Lumina pâlpâitoare a focului făcea ca umbrele să danseze pe paginile Bibliei şi trecu ceva timp până ce Pepe îşi putu fixa privirea asupra unui anumit pasaj. Apoi, cu o voce tremurândă care devenea sigură pe măsură ce continua, începu să citească: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu 76
sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare."
„ Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: «Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!»"
în acel moment, mama lui interveni:
- Or să vină necazuri asupra noastră. Pur şi simplu ştiu asta. Şi Domnul vrea să fim pregătiţi pentru ele. Ne avertizează mai dinainte.
- Ce fel de necazuri, mamă? Ce are să se întâmple? Toată suferinţa ultimelor câteva zile îi copleşi din
nou inima lui Pepe. Deşi Dumnezeu a promis că îi va ajuta, nu putea să nu se teamă.
Mama lui nu ştia nimic despre toate aceste lucruri, dar îi spuse:
- Citeşte din nou ce-i scris.
Nu îi era uşor să vadă cuvintele când lacrimile îi jucau în ochi. Nu îi era uşor să le rostească când simţea un nod în gât. Dar reuşi până la urmă să citească până la capăt.
- Vreau ca tata să vină acasă, zise el când termină de citit. Mi-a spus să am grijă de tine până se întoarce. Eu şi Red vom avea grijă de tine. Şi Isus.
Pe când mama îl îmbrăţişa, el îi zise:
- Mama, poate dormi Red cu mine în noaptea asta? Fratele meu mi-a spus că poate, de îndată ce pleacă el. Red nu mai are purici. E curată. Te rog, spune da.

Măria scoase un oftat. Fusese cât pe ce să îi spună că poate să doarmă cu ea aşa cum făcea uneori când ta-
77

tăi Iui era plecat de acasă. Observă însă cât de mult voia copilul să doarmă cu câinele.
- Bine, îi spuse.
Pepe îşi încolăci braţele în jurul mijlocului ei.
- Eşti cea mai bună mamă din lume, îi zise. Am să te iubesc mereu.
îi luă ceva timp să o pregătească pe Red de culcare. Aceasta voia să se joace şi joaca includea trasul păturii cu dinţii şi o grămadă de mârâituri şi chelălăi-turi. Era prea întuneric ca Pepe să o poată vedea cum trebuie ca să o prindă şi să o potolească, iar mâinile lui care bâjbâiau după ea în întuneric o agitară şi mai tare.
- Potoleşte-te, ori dacă nu mama te va alunga afară, o avertiză el. Şşşt!
Insă tot el strica liniştea chicotind, aşa că ea nu îl lua în serios.
în cele din urmă adormiră amândoi cu aşternutul într-o mare dezordine şi învălmăşeală.

Capitolul
zece

Ieste doar câteva zile, se abătu necazul asupra lor. Pepe venea acasă de la şcoală parcă plutind, nevrând să piardă vreun minut din timpul petrecut cu Red, şi o găsi fără chef de joacă. De obicei, venea să îl întâmpine ţopăind/ în după-masa aceea însă, deşi dădea din coadă, nu se ridică. Cu bărbia pe labe, îi aruncă o privire îndurerată. Avea botul uscat şi trupul fierbinte. - Oare ce o avea? strigă Pepe spre mama lui. O teamă cumplită îi punea încet stăpânire pe inimă. Simţea cumva că Red nu era doar puţin bolnavă, ci chiar foarte bolnavă. în ochii ei se citea o umbră de teamă. Şi ea ştia lucrul acesta.
Pe măsură ce orele treceau, starea ei se înrăutăţi. Măria încercă tot felul de leacuri ţigăneşti pentru a-i opri boala. în cele din urmă, tot ce putu Pepe să facă fu să o ţină în braţe, să plângă şi să se roage aplecat deasupra ei.
„Te rog, Isuse, n-o lăsa să moară. N-o lăsa să moară. Acum că abia mi-ai dat-o, nu o poţi lăsa să moară."
Fu cea mai lungă noapte pe care o cunoscuse Pepe vreodată. Adormi îmbrăţişând-o pe Red, iar mama lui îi acoperi cu o pătură pe amândoi. Nu o lăsa inima să îi despartă. Ea însăşi îşi petrecu noaptea întreţinând focul, veghindu-i pe amândoi şi rugându-se.
79
: **-**
A doua zi, Red mai era încă în viaţă. Măria se duse în grabă la centrala telefonică şi o rugă pe centralistă să-1 sune pe cel mai apropiat veterinar.
- Spune-i că e urgent. Trebuie să vină. Nu-mi pasă cât mă costă. Trebuie să salveze câinele băiatului meu. Se grăbi apoi spre casă şi dimineaţa li se păru şi mai lungă în timp ce aşteptau să vină veterinarul. Red zăcea sub pătură cu ochii închişi, iar Pepe stătea ghemuit lângă ea pe o altă pătură, palid la faţă şi tremurând de spaimă.
Aşa îi găsi domnişoara Beamish când trecu pe lângă casa lor în plimbarea sa de dimineaţă. Altădată ea ar fi fugit de orice privelişte emoţionantă, în special de una atât de dramatică ca aceasta. însă, până acum ajunsese să se implice în speranţele şi visurile pe care şi le făcuse Pepe. Se aşeză pe scaunul pe care Mana îl trăsese pentru ea lângă foc, luă o sorbitură din ceaiul de mentă adus de ea şi li se alătură în aşteptare. - Va fi bine, spuse Pepe. Isus o va vindeca. Era atât de sigur de lucrul acesta, în ciuda privirii sale inexpresive, încât domnişoara Beamish se temea pentru el. Nu voia ca Pepe să-şi piardă credinţa aşa cum făcuse ea când fusese cam de vârsta lui.
Cenuşiul acelei dimineţi era în ton cu tristeţea din inima ei, care îi persistase în suflet de atâta amar de vreme. Căldura familiei lui Pepe începuse să i-o îndepărteze, asemenea soarelui ce răspândeşte norii grei. Ea nu voia ca lucrul acesta să înceteze. *„O, Dumnezeule",* strigă în sinea ei, *„nu îl dezamăgi pe băiat." 80*
Săriră în picioare când văzură o maşină venind înspre ei hurducănindu-se de-a lungul plajei. în sfârşit! A sosit veterinarul! Veterinarul era un om bărbos, care, surprins de acel apel

neobişnuit şi disperat, îşi dădu toate silinţele, deşi le spuse că era mult prea târziu. îi injecta lui Red cinci seruri diferite, însă aceasta nu părea că le ia în seamă. Pepe se chircea la fiecare împunsătură cu acul.
- Am făcut tot ce am putut, le spuse după aceea veterinarul. Acum trebuie să vă cer plata.
Era sigur că Red urma să moară şi că ei nu vor vrea să îl plătească. Le spuse că era bolnavă de leptospiroza pe care o contactase de la şobolani.
- Un câine aşa de bun ca acesta ar fi trebuit vaccinat împotriva acestei boli. Am vaccinat-o acum, dar...
Pepe îi spuse povestea lui Red în timp ce mama lui se duse să aducă din ascunzătoare toţi banii pe care reuşise să îi economisească. Era exact cât îi trebuia.
- O să ştiţi în următoarele câteva ore, le spuse veterinarul pe când urca înapoi în maşină. Apoi plecă.
Pepe era atât de obosit că se duse la culcare şi o luă pe Red cu el. Mama lui trebui să o care pe Red în braţe. Domnişoara Beamish se duse acasă şi le spuse că o să se întoarcă ziua următoare pentru a afla veşti noi. Se duse şi Măria la culcare şi, în curând, cafeneaua de la Beach Cafe se cufundă într-o linişte somnolentă, în timp ce ceaţa se lăsa şi învăluia totul în cenuşiul sân.
Era întuneric când Pepe s-a trezit. La început, nu-şi aminti nimic. Apoi îi reveni totul în minte.
8J
- Red, strigă el, ridicându-se alarmat. Red stătea culcată la picioarele lui, însă când îl auzi strigând, îşi ridică capul. într-o clipită, Pepe se dădu jos din pat şi aprinse lumina.
-Red, o strigă din nou, însă nu avea de ce să se teamă. Doar privind-o îşi dădu seama că se simţea bine. Sări pe saltea şi îşi aruncă braţele în jurul ei. -Eşti bine! exclamă el. Eşti bine! - Mama! Mama! strigă apoi, alergând să o trezească. Red e mai bine. E vindecată. Isus a vindecat-o.
Se îmbrăţişară unul pe celălalt şi apoi Pepe se duse să o îmbrăţişeze iar pe Red. Ea îl linse pe faţă, făcân-du-1 să râdă. în curând Red stătea în patru labe, slăbită şi împleticindu-se, însă cât se poate de vie.
**#
Zilele şi săptămânile zburau. Pepe le bifa pe calendarul său cu câini şi încet-încet se apropia vremea întoarcerii tatălui său.
în fiecare sâmbătă îi spunea la telefon tatălui său despre diferitele lucruri pe care Red învăţa să le facă. Aceasta stătea jos când i se spunea. Ajuta la strânsul lemnelor pentru foc şi se pricepea să care acasă surcelele în gură. Avea un simţ al mirosului atât de fin că oriunde ascundea el câte ceva, întotdeauna găsea lucrul respectiv. încă nu învăţase să sară prin cerc, însă mai devreme sau mai târziu va înţelege lucrul acesta, căci era tare inteligentă.
Din când în când, Big Pepe îi suna de la Madrid. Le povestea despre slujba lui. Era mereu foarte ocupat. *82*
Nu făcea doar milioane de „aripi de îngeri". Experimenta şi tot felul de idei noi. Şeful lui era foarte mulţumit de el. Măria zise:
- Poate că a fost bine pentru el că a plecat. Pare foarte fericit. E posibil să mă fi înşelat în privinţa aceasta.
Spuse vorbele acestea de parcă nu le-ar fi crezut deplin, însă ele îl făceau fericit pe Pepe. Asta însemna că nu mai era supărată pe fratele lui.
Big Pepe le trimitea cărţi poştale cu vederi ale oraşului. Pepe le înfigea sus în cafenea lângă schiţele cu Madge şi Red, de unde le putea vedea din patul lui aşezat în colţul camerei. Big Pepe le trimitea şi bani prin mandat poştal ca să îl plătească pe veterinar. Erau foarte încântaţi de lucrul acesta, întrucât nota de plată pentru veterinar le consumase toţi banii.
Indiferent cât de răcoare şi vânt era, sau cât de prevestitor era cerul, erau puţine zile când domnişoara Beamish nu venea pe la ei ca să bea ceai. Ea şi Măria învăţau să se înţeleagă una pe cealaltă şi Măria nu mai era timidă când încerca să discute cu ea.
- *Tu feliz cuando Jose volver* (Tu fericită când se întoarce Jose), îi zicea domnişoara Beamish. Deşi spaniola ei avea lacune, progresa încet.
Măria încuviinţă din cap. Zâmbi. Ce bine semăna cu Pepe când zâmbea! Domnişoara Beamish ştia că şi ea, la rândul ei, va fi bucuroasă. în toate aceste luni, îi fusese dor de el. Ce ciudat! Nu-i mai fusese niciodată dor de nimeni. îşi irosise atât de mulţi ani!

în cele din urmă, într-o sâmbătă după-masa, Jose le spuse că weekendul următor va veni acasă. Intenţiona să petreacă o seară la Madrid cu Big Pepe pentru a afla cum o mai duce. „Apoi, cu voia Celui de Sus, am să fiu în autobuzul care va ajunge la voi la amiază. Să fiţi la staţia de autobuz. Şi să aduci câinele cu tine", îi zise el lui Pepe. „Vreau să vă văd pe toţi imediat cum sosesc."
Pepe îi povestea lui Red din nou şi din nou despre tatăl lui. Nu voia ca ea să creadă că acesta e un străin şi să îl latre!
-Are să te iubească la fel de mult ca şi mine, îi zise el, şi trebuie să îl iubeşti şi tu. Mi te-ar fi dat el mie dacă te-ar fi găsit primul. Numai că a trebuit să plece de acasă şi te-a găsit englezul în schimb.
Venise primăvara. Nu plouase mai deloc şi soarele deja dogorea cu putere. Domnişoara Beamish înota dimineaţa şi se plimba; atât Pepe cât şi mama lui credeau că e puţin sărită de pe fix. Nimeni nu înota înainte de mai sau iunie. Apa mării era nespus de rece. Până şi Red nu îşi uda decât labele. O fi fost ea un setter irlandez, dar era un câine spaniol veritabil.
Lui Pepe i se părea că nu mai venea odată ziua de sâmbătă. Nu îi păsa cât de devreme mergeau la staţia de maşină. Ar fi plecat imediat cum s-ar fi dat jos din pat, însă mama lui îi spuse că e prea devreme, j
- E prea devreme acum? o întrebă el de îndată ce îşi termină micul dejun.
-Tot e prea devreme? o întrebă el după ce o ajută la *84*
strânsul lenjeriei de pe pat şi al saltelei.
Până la urmă, el şi Red merseră singuri la staţia de autobuz. Măria îi spuse că are să vină şi ea mai târziu. Staţia de autobuz era lângă pădurea de pini unde fusese găsită Red. Pepe şi cu ea o explorară împreună. Pepe găsi o linguriţă de ceai, care credea că este din argint veritabil, iar Red îşi băga botul prin toate pungile murdare de prin preajma lor.
- îţi aduci aminte că ai mai fost pe aici? o întrebă Pepe, mirându-se încă o dată de apariţia ei miraculoasă, Oare fusese abandonată? Sau se pierduse? De ce a stat acolo în loc să meargă în oraş? Nu găsi un alt răspuns la aceste întrebări decât replica: „A fost un miracol modul lui Dumnezeu de a-i răspunde la rugăciuni".
Se întoarseră la staţia de autobuz şi statură jos amândoi bucuroşi, până ce veni şi Măria. Aceasta purta cea mai bună rochie a ei şi îşi pusese la mâini toate inelele şi brăţările pe care le avea. Pepe se gândea că e cea mai frumoasă mamă din lume.
Deodată, se ivi în zare autobuzul şi Pepe abia aştepta ca acesta să parcurgă şi ultimele câteva sute de metri. El şi cu Red ţopăiau încoace şi încolo. Făcea cu mâna, iar Red dând din coadă, cu mult timp înainte ca Jose să îi poată zări. însă când autobuzul se opri şi cei opt pasageri coborâră din el, Jose nu era printre ei.
- Ce s-a întâmplat cu tata? îl întrebă Pepe pe şofer. Mi-a spus că o să fie în autobuzul ăsta.
- Da' de unde vrei să ştiu eu? replică şoferul. Nu îl cunosc pe tatăl tău. Poate că a venit prea târziu.
85
Măria îi descrise şoferului amănunţit cum arăta soţul ei, în speranţa că poate 1-a văzut în staţie.
- Doamnă, îi spuse şoferul pe un ton oarecum iritat, sunt o mie de oameni care vin la staţia de autobuz şi jumătate din ei seamănă cu soţul dumneavoastră. Eu doar conduc autobuzul.
Lui Pepe şi Măriei le venea greu să accepte ideea că nu o să-1 mai vadă pe Jose până luni, întrucât duminica nu circulau autobuze. Lui Pepe îi venea să plângă. Măria era îngrijorată. Dacă Jose a pierdut autobuzul, trebuie să fi avut un motiv întemeiat pentru asta. Oare i se întâmplase ceva rău lui Big Pepe la Madrid?
La întrunirea de duminică centralista spuse Măriei că a sunat Big Pepe. Acesta tot aşteptase în staţia de autobuz din Madrid, însă tatăl lui nu veni. Voia ca ea să îl sune şi să îl anunţe dacă tatăl lui se răzgândise în privinţa întâlnirii cu el şi mersese direct acasă.
Acum întreaga biserică îşi făcea griji. Măria începu să se tânguiască şi să spună:
-1 s-a întâmplat ceva rău. Ştiu lucrul acesta.
Pepe începu să se simtă rău din cauza fricii. Fu bucuros când pastorul spuse:
— O să ne rugăm cu toţii pentru el. Domnul ştie unde este şi din ce motiv a pierdut autobuzul.

Să îl rugăm să îl aducă pe fratele nostru teafăr acasă.
Se aşteptau ca el să vină cu autobuzul de luni. Pepe nu vru să meargă la şcoală. Nu putea răbda să aştepte până când se făcea timpul să meargă acasă pentru a-şi vedea tatăl. Măria cedă la rugăminţile lui. Se bucura
86
de compania lui. Red se zbenguia pe dinaintea lor şi lui Pepe îi creştea inima de mândrie. îşi dorea cu ardoare ca tatăl lui să o vadă pe Red. Voia ca el să asculte tot ce avea să îi spună.
Erau numai trei persoane în autobuzul de luni şi Jose nu fu printre acestea. La fel se întâmplă şi marţi. De acum şi domnişoara Beamish aflase că Jose nu se întorsese. Pentru prima oară cafeneaua de la Beach Cafe era închisă, chiar şi pentru ea. Rămase consternată. Uşa închisă şi Red scheunând jalnic înăuntru îi dădea o puternică senzaţie de goliciune în întreaga ei fiinţă asemenea unei lovituri de pumnal.
Era o durere pe care o cunoştea bine din zilele copilăriei sale pe care le petrecuse la orfelinat. Uşile unei vieţi de familie nu se deschiseseră niciodată pentru ea. îşi împietrise inima şi spunea lumii, dar şi ei însăşi, că nu are nevoie de nimeni, că nu doreşte pe nimeni. Venise în Spania pentru a-şi petrece anii de pensie departe de umezeala şi frigul din ţara sa. Acum ştia că nu avea nevoie de lumina soarelui, ci de dragoste. Uşa închisă a cafenelei de la Beach Cafe îi readuse totul în memorie şi îi arătă lucrul acesta foarte limpede.
Pentru prima oară după mulţi ani simţi un junghi dureros în inimă, o senzaţie de încleştare în gât şi o usturime în ochi din cauza lacrimilor. Se simţi din nou mică şi neajutorată, de parcă ar fi fost fetiţa aceea care dorea cu disperare să existe cineva care să o vrea.
îşi aduse aminte de Dumnezeul care o părăsise în toţi anii aceia dinainte şi care nu îi ascultase rugăciu-
87
ni-le. Era El oare acelaşi Dumnezeu în care se încre-dea această familie? Exista doar un singur Dumnezeu aşa că trebuia să fie acelaşi.
Se aşeză la o masă şi privi fix marea care era liniştită şi la fel de albastră ca şi cerul. în sufletul şi mintea ei se dădea o luptă atât de crâncenă că abia dacă mai zărea marea.
Tot ce era legat de Jose şi familia acestuia vorbea despre un Dumnezeu iubitor, care ştia tot ce se întâmplă în vieţile lor şi căruia îi păsa chiar şi de lucrurile mărunte. El trebuie să ştie unde este Jose, ce i s-a întâmplat. Nu se aştepta ca Dumnezeul lui Jose să o asculte. Dar de ce făcuse El totul atât de dificil pentru ca ea să îl înţeleagă?
Dacă i se întâmplase ceva îngrozitor lui Jose - dacă nu se mai întoarce niciodată - ar mai continua Măria, Big Pepe şi Pepe să îl iubească şi să se încreadă în El? Ar mai continua ei să vorbească despre miracole? în cazul în care Jose nu s-ar mai întoarce, oare cafeneaua de la Beach Cafe îşi va mai deschide uşa din nou? Oare nu o să mai fie bucurie şi iubire?
*„O, Dumnezeule!"*strigă ea în sinea ei. *N-aş suporta asta. Nu acum. Sunt prea bătrână. Chiar dacă nu îmi asculţi rugăciunile, Te rog ascultă-le pe ale lor. Adu-1 pe Jose acasă. Veghează asupra lui, indiferent unde s-ar afla. Te voi ierta că nu mi-ai răspuns la rugăciuni înainte doar dacă vei răspunde la rugăciunile lor acum."* Când se duse acasă se aşeză la masă şi scrise o scrisoare unei librării din Anglia care fusese de acord
să îi trimită orice fel de cărţi cerea. Le ceru celor de acolo să îi trimită o Biblie. Voia să afle cine este Dumnezeu, căci într-adevăr nu ştia.
89

unsprezece

£epe stătea culcat pe spate şi privea cerul nopţii. Sub el era iarba ţepoasă care, în ciuda aerului sărat şi a lipsei ploii, reuşise să acopere puţin litoralul nisipos, pe deasupra plajei. Red era cu el. Botul ei era preocupat cu adulmecarea pământului de prin preajmă, însă privirea ei nu se îndepărta niciodată mai mult de o clipă de la băiatul pe care îl iubea.
Pepe nu venise în locul acesta ca să privească stelele. Alergase, se plimbase şi alergase iarăşi - nici el nu ştia de cât timp. Nu era întuneric când plecă de acasă, cu inima clocotindu-i de teamă, de durere şi de mânie. Insă, dintr-odată, se lăsase noaptea. Era întuneric peste tot în jurul lui cât şi în sufletul său.
Continua, însă, să meargă. Mersul era singura modalitate ce îl împiedica să nu răbufnească.

Era ca şi cum ar fi avut o bombă înăuntrul lui, pe punctul de a exploda. Nu voise să o ia pe Red cu el şi făcu tot ceea ce putu ca să o izgonească.
La început, ea crezu că Pepe juca un joc nou şi îi răspunse la comenzile supărate prin lătrături zgomotoase. Când el arunca cu diferite lucruri în ea, Red le lua de jos şi încerca să le lase să cadă la picioarele lui. însă el nu reacţiona în modul în care se aştepă ea.
Red începu să îi simtă supărarea stranie pe care o *90*
avea atunci când striga. Chiar şi atunci când pricepu mesajul pe care i-1 transmitea el - după ce azvârlise cu o sticlă ce o lovi puternic în coaste - nu îl părăsi. Păstra prudentă o oarecare distanţă faţă de el, scoţând din când în când scheunături ca şi cum i-ar fi spus: „Nu te înţeleg, dar nu mă las bătută". Când Pepe continuă să o ignore, ea se purtă de parcă ar fi mers singură la plimbare şi doar se întâmpla să meargă împreună în aceeaşi direcţie.
Litoralul părea înalt şi ameninţător în întuneric. Era exact ceea ce avea nevoie Pepe în momentul acela, ceva cu care să se lupte, ceva masiv şi real cu care să se măsoare şi pe care să îl înfrângă. Lumina lunii ridica obstacole în lupta sa, proiectând umbre în toate direcţiile greşite. Senzaţia pământului pietros şi concentrarea de care avea nevoie pentru a merge pe el îi potoliră furia din suflet^
Răsuflă din greu, tremură şi se aruncă cu faţa la pământ. Apoi torentul se dezlănţui. Plângea cu sughiţuri întruna, ca şi când nu ar mai fi putut să se oprească vreodată din plâns, lovind pământul cu pumnii.
Plângea, eliberându-şi din suflet toată agonia ultimelor săptămâni - aşteptarea, speranţa, credinţa - până ce fu nevoit să înfrunte crunta realitate. După ce pornise în călătoria spre Madrid pentru a rămâne acolo peste noapte, tatăl lui dispăruse. Nimeni nu ştia cum, când, de ce sau unde. Pur şi simplu se făcuse nevăzut, împreună cu trusa lui de unelte, cu valiza şi banii cu care fusese plătit pentru munca depusă.
Tot ce putea fi făcut pentru a i se da de urmă fusese făcut. Poliţia verificase toate spitalele şi toate accidentele care fuseseră raportate. Verificară chiar să vadă dacă nu cumva fusese arestat. în fiecare zi, Mana mergea la staţia de autobuz pentru a cere informaţii, însă răspunsul era mereu acelaşi: nimic!
Biserica se întrunea în fiecare seară pentru a se ruga pentru el şi pentru familia lui. Măriei i se oferea mângâiere şi încurajare pentru fiecare nouă zi. Ea încetase să îi mai spună lui Pepe: „Poate că mâine..." Pepe nu ştia dacă lucrul acesta era bun sau rău. Zilele treceau una după alta, dar el continua să spere ori de câte ori ieşea de la şcoală, că tatăl lui va veni acolo. In fiecare zi însă, când vedea că tata nu era acolo, dezamăgirea îl făcea să se simtă indispus şi cu sufletul tulburat, zdrobit.
Apoi Big Pepe le spuse că va veni acasă şi lui Pepe ştirea aceasta îi luă o piatră de pe inimă. Cu siguranţă că fratele lui va şti ce să facă. îşi zise în sinea lui că dacă Big Pepe va veni acasă, va veni şi tatăl lui. Vor fi din nou o familie şi totul va fi ca mai înainte. Universul lui care se destrămase va fi din nou clădit.
Când îl întâlniră pe Big Pepe la staţia de autobuz, Pepe nu se putu abţine să nu izbucnească în lacrimi. Voia ca şi tatăl lui să fie în autobuzul acela. Măria plânse şi ea şi, în timp ce Big Pepe îi îmbrăţişa pe amândoi, Red scheuna şi dădea cu laba spre Pepe, derutată de această scenă încărcată de emoţie.
Mana îi povesti lui Big Pepe din nou toată păţania 92
cu tatăl lor, deşi el o ştia. El le spuse tot ce făcuse la Madrid pentru a-şi găsi tatăl, cu toate că şi ei ştiau lucrul acesta. O panică teribil de apăsătoare îi cuprinse sufletul lui Pepe în timp ce îl asculta, întrucât situaţia rămânea la fel ca înainte. Venirea lui Big Pepe nu avea să schimbe nimic.
Fratele lui era ca un străin pentru el. Nu spuse şi nu făcu nici unul din lucrurile la care se aşteptase. In loc să fie plin de iniţiativă, stătea acolo, într-un colţ al cafenelei cu capul sprijinit între mâini şi începu să plângă în hohote. Vorbele îi erau întretăiate de sughiţuri convulsionate.
- Când eram mic, mi-a fost întotdeauna teamă că nu are să se mai întoarcă acasă. De fiecare dată când pleca de acasă... îmi era teamă. Ştiam că într-o bună zi n-are să se mai întoarcă... Iar acum s-a întâmplat lucrul ăsta. Eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să plec de acasă. El nu voia să plec până ce nu se întorcea el...

Pepe simţea că nu mai poate suporta. Văzu nedesluşit cum mama lui îl trase pe Big Pepe spre ea îmbră-ţişându-1, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, însă el trebuia să plece...

***

Lui Red îi veni şi mai greu să ridice de la pământ faţa aceea împietrită şi plină de nisip. Alerga înainte şi înapoi faţă de locul unde se afla, lătrând ca Pepe să vină spre ea sau să o aştepte. Când văzu că acesta nu face nimic, îşi croi singură drum mai departe de-a lungul plajei.

Nr

Suspinele lui Pepe o aduseră în locul unde se afla el. Red scheună, îşi pleoşti urechile şi se învârti în jurul lui, fiindu-i teamă de durerea lui năvalnică. Apoi se culcă la pământ la o oarecare distanţă şi aşteptă. Când plânsul se domoli şi încetă, Red se furişă puţin câte puţin spre el, gata să o ia iarăşi la goană departe.

îl văzu cum se rostogoleşte pe spate. Red simţi că lui Pepe îi trecuse furia. Cu un scheunat slab, de speranţă se strecură lângă Pepe. Acesta întinse o mână spre ea. Gestul acesta o făcu să înnebunească de bucurie. Galopa în jurul lui, luând-o la goană când aproape, când departe de el, lingându-i degetele de fiecare dată când întindea mâna spre ea. Apoi Red se potoli şi se prăbuşi lângă el, cu limba de-un cot în timp ce gâfâia şi aştepta.

Era ceva în modul în care arătau stelele care aducea pace inimii lui Pepe. De ce erau stelele acolo? De ce erau aşa de numeroase? Nu le privise niciodată cu adevărat, deşi ele fuseseră tavanul lui în cursul multor nopţi de vară.

Amintirea a ceva ce citise pastorul atunci când venise să discute şi să se roage cu ei îi veni în minte. Era ceva legat de Dumnezeu, care stă pe tron sus deasupra pământului - mai sus de stelele ce sunt aşa de îndepărtate şi care par a fi totuşi foarte aproape. Mai era ceva şi despre oameni care sunt ca nişte lăcuste.

Pepe ştia câte ceva despre lăcuste. De multe ori le prindea, doar pentru a vedea cât de sus şi de departe săreau atunci când le dădea drumul. Nu se gândise

niciodată că, în ochii lui Dumnezeu, el e asemenea unei lăcuste. Dar se simţea ca o lăcustă atunci când privea stelele.

„Dumnezeu e aşa de mare!", spunea pastorul. „E imposibil să îl cuprinzi. El a creat stelele şi tot El a creat şi lăcustele, însă nimeni nu ştie cu adevărat din ce motiv, după cum nimeni nu ştie de ce îngăduie Dumnezeu să se întâmple lucruri rele."

„Lucrul minunat este", îşi amintea Pepe spusele pastorului, „că Dumnezeu poate face ca lucruri bune să iasă din cele rele".

Această frază Pepe nu o înţelegea. Pastorul mai spunea apoi: „Stelele se pot vedea doar atunci când este întuneric. Noi toţi suntem acum în întuneric din pricina celor întâmplate, însă trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Atunci când nu mai putem vedea încotro ne îndreptăm, trebuie să ne ţinem de mâna Lui."

Pepe îşi întrebase cândva tatăl dacă îi era vreodată teamă atunci când lucra pe schele înalte. Tatăl râsese şi îi spuse: „Nu trebuie să îmi fie teamă pentru că Domnul mă ţine întotdeauna de cămaşă".

Cu siguranţă că se ţinea de cămaşa Tatălui său chiar în momentul acela, oriunde s-ar fi aflat, şi, într-o bună zi, El are să îl aducă acasă.

Big Pepe stătu cu ei doar câteva zile. Nu avu altceva de făcut decât să repare acoperişul şi să instaleze becurile colorate pentru noul sezon. Măria îi spuse că trebuie să se întoarcă la Madrid.

- Domnul ţi-a dăruit slujba aceea. Am greşit atunci

când am vrut să te opresc. De unde altundeva să avem bani pentru a ne întreţine? Vreau ca tatăl tău să fie mândru de tine atunci când se va întoarce. Eu şi Pepe vom avea grijă de lucrurile de aici şi, într-o zi, cu voia Domnului, are să iasă ceva bun din toată povestea asta.

- Eu nu mai cred în Dumnezeu, îi zise Big Pepe.

- Atunci de ce eşti atât de mâniat pe El? Pentru prima oară, Big Pepe râse.

Cu o seară înainte de a pleca, Pepe îl rugă pe fratele lui să citească încă o dată pilda cu oaia

rătăcită.
- îmi place pilda asta, îi zise el. îmi aduce aminte de modul în care Isus a adus-o pe Red la noi. Nimeni nu ştia unde era decât Isus şi El ştie unde este tata. O să facă în aşa fel încât să îl găsească cineva şi să îl aducă acasă.
Big Pepe nu mai citise din Biblie de când plecase de acasă. După ce citi pilda, tăcu. Nu se putea uita fix la foc deoarece văpaia era prea fierbinte, însă avea o privire distantă care lui Pepe nu îi plăcea.
- Spune-ne ceva, aşa cum făcea tata, îi ceru el.
- Da, încuviinţă Măria. Spune-ne ceva.
- Mă gândeam că eu am fost asemenea oii aceleia prostuţe care a pribegit departe şi care nu a vrut să stea acolo unde era în siguranţă. Nu am vrut să mă alătur bisericii din Madrid. Nu am vrut să citesc din Biblie sau să mă rog. Am vrut să merg pe propriul meu drum, să-mi trăiesc propria mea viaţă. Inima mi-a ajuns rece şi împietrită...
Pepe simţi tremurai din glasul fratelui său în timp ce 96

acesta continua să vorbească.
- Dacă nu i s-ar fi întâmplat nimic tatei, dacă nu aş fi fost nevoit să mă întorc...
Nu mai putu spune nimic. Măria zise:
- Avem un Dumnezeu tare ciudat, însă minunat, care face într-adevăr să iasă lucruri bune din cele rele. Aşa este scris în Cuvântul Său. Noi trebuie doar să îl credem.
începu să cânte:
„Ce Dumnezeu bun avem,
Care speranţă ne-a dat
Şi după chipul şi asemănarea Sa ne-a creat.
Lăuda-voi pe Domnul ce m-a făcut,
Ce neclintit ca o stâncă m-a făcut."
Cântară împreună acest cântec din nou şi din nou, şi, pentru prima dată de când îi dispăruse tatăl, lui Pepe începu să îi renască speranţa în suflet.
Speranţa nu-i dispăru din suflet nici chiar atunci când fură nevoiţi să-şi ia din nou rămas bun de la Big Pepe. De fiecare dată când Pepe o privea pe Red, ştia că avea motive să spere.
Săptămânile se scurgeau şi începură să sosească turiştii. Red trebuia să fie legată în timp ce Pepe îşi servea clienţii. Altminteri ar fi stat toată ziua pe lângă el şi l-ar fi încurcat. Red detesta lucrul acesta - şi la fel şi Pepe. Măria angajase un bărbat care să facă treaba pe care o făcea tatăl lui Pepe, însă a-1 ajuta pe acesta nu era acelaşi lucru ca atunci când îşi ajuta tatăl. Pepe prefera să stea cu Red.
Când se plânse mamei sale, aceasta îi spuse:
- Când se va întoarce tatăl tău, nu va dori el să vadă că totul e aşa cum era înainte?
- Da' lui Red nu-i place să fie legată.
- Red trebuie să înveţe că nu poate să facă mereu ce vrea ea, aşa cum nu putem nici noi.
Obosit şi mânios, Pepe izbucni:
- Şi dacă tata nu o să se mai întoarcă niciodată?
- Ba are să se întoarcă. Pur şi simplu ştiu asta în adâncul sufletului meu. Se va întoarce, îi zise ea.
- Ştii lucrul ăsta aşa cum am ştiut şi eu despre Red? o întrebă el.
98
- Da, îi spuse ea şi îl strânse în braţe. Pepe medita la vorbele mamei sale noaptea, când din cauza zăpuşelii nu putu dormi, deşi era prea obosit pentru a rămâne treaz. Se gândi la miracolul care se petrecuse pentru ca Red să-i fie adusă. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încetat să mai creadă şi dacă ar fi luat un terier în schimb? Ar mai fi avut-o pe Red? Nu ştia. Sunt unele lucruri pe care pur şi simplu nu le putem şti.
Gândurile îi invadară mintea, amestecându-se cu amintirile, rugăciunile şi diferitele lucruri pe care i le spuseseră oamenii. în gândurile sau în visele sale (căci atunci când nopţile sunt fierbinţi nu poţi şti niciodată sigur dacă eşti treaz sau dormi) îşi vedea tatăl venind acasă. îl vedea coborând pe strada ce venea dinspre staţia de autobuz, arătând nespus de obosit. însă tatăl lui venea acasă.

Era un gând atât de însufleţit - ori un vis - încât Pepe de-abia mai putea să îi facă faţă. Voia să meargă în fiecare zi la staţia de autobuz şi să aştepte autobuzul, fiind convins că într-o bună zi visul lui are să se împlinească.
îi spuse lucrul acesta mamei. Ea nu râse de el. îl strânse tare la piept şi îi zise:
- Aşa o să se întâmple într-o bună zi. Sunt sigură.
- Atunci lasă-mă să merg cu Red şi să îl aştept, o imploră el.
- Dar acum vin trei autobuze pe zi. Nu poţi să te duci şi să întâmpini pe toată lumea. Am nevoie de tine

aici. Ştii lucrul ăsta.
Pepe nu o putu face să înţeleagă şi asta îi îngreuna situaţia. Se întreba tot timpul dacă nu cumva tatăl lui cobora drumul dezamăgit că nu a venit nimeni să îl întâmpine. Se tot uita de-a lungul plajei, forţându-şi ochii negri să vadă în ciuda strălucirii orbitoare a soarelui. Deşi erau atât de mulţi oameni, şi-ar recunoaşte tatăl imediat. Acesta nu ar arăta ca un excursionist. Va avea trusa cu unelte şi valiza în mână.
***
Big Pepe se întoarse pentru a sta cu ei luna august. Toţi cei care locuiau în Madrid plecaseră la munte sau la mare. în schimb Big Pepe gătea acasă şi îşi făcu timp să meargă la pescuit cu Pepe şi cu Red. Când toţi clienţii plecară şi o briză răcoroasă se simţea venind dinspre mare, Big Pepe le citi din Biblie, aşa cum obişnuia să facă Jose. Stelele licăreau pe cer şi totul era liniştit şi aproape la fel ca mai înainte.
- Crezi că tata o să vină acasă? îl întrebă într-o seară Pepe pe fratele lui.
Pentru câtăva vreme, Big Pepe nu-i dădu nici un răspuns. Apoi îi zise încet:
- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el şi de ce - în cazul în care trăieşte - nu ne-a sunat sau nu ne-a anunţat în vreun fel. însă de un lucru sunt sigur. Dacă ceva îl reţine, Dumnezeu va rezolva problema aceea. Iar atunci când va putea să vină, nimic nu o să-1 mai oprească.
- Crezi că trăieşte? îl întrebă Big Pepe. Nu putea crede altceva - nu voia să creadă altceva - şi cu toate

astea... de ce nu venea?
- Trăieşte şi o fi pe undeva, îi zise Big Pepe. Că este în cer sau pe pământ, eu unul nu ştiu, însă o să îl revedem într-o zi. Sunt sigur de lucrul acesta.
- Vreau să îl văd acum, îi spuse Pepe. Vreau să vină acasă. Nu vreau să aştept până voi merge în cer. Vreau să o vadă pe Red.
Big Pepe râse.
- Cât timp ai fi fost dispus să o aştepţi pe Red? îl întrebă el.
- O veşnicie, veni imediat răspunsul.
- Nu te da bătut. Lasă lucrul acesta în seama Domnului. El are un timp potrivit pentru toate lucrurile.
Luna august se apropia de sfârşit.
înainte de a se întoarce la Madrid, Big Pepe îşi duse fratele la librărie pentru a-i cumpăra cărţi noi pentru şcoală.
Anul trecut Pepe mersese cu tatăl său şi se uitaseră împreună în ele, apoi tata exclamă „ Voi, copiii din ziua de astăzi, sunteţi aşa de deştepţi!" Se scărpina în cap la orice îi spunea Pepe că va învăţa în anul acela.
Big Pepe nu făcea la fel. îi spuse doar să aibă grijă să ia note bune la toate examenele pe care le va da.
Mama lui se uita la imagini, însă cuvintele nu aveau nici o noimă pentru ea. Pepe se oferi să o înveţe să citească, însă ea clătina din cap zicând:
- Toate hieroglifele alea îmi ameţesc ochii.
Din octombrie începu să treacă din nou doar câte un autobuz prin oraş în fiecare zi şi Pepe îşi aminti visul

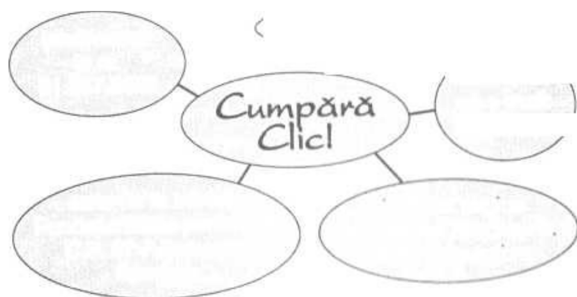
său, de parcă acesta fusese doar un simplu vis pe care îl visase. Acest vis deveni din nou atât de real încât în loc să meargă la şcoală, Pepe dădea târcoale staţiei de autobuz, convins că tatăl său va veni. în momentul în care autobuzul se ivi în zare, inima începu să îi bată cu putere şi obrajii începură să îi ardă. Dar tatăl lui nu se afla în autobuz şi lui Pepe i se făcu rău de supărare.
Se gândea că poate nimerise într-o zi nepotrivită. Aşa că se ducea din nou ziua următoare şi apoi în cealaltă zi care urma, de fiecare dată din ce în ce mai convins că visul său are să se împlinească. Chiar dacă se înşela de fiecare dată, tot se ducea. Era un lucru pe care pur şi simplu trebuia să îl facă.
După două săptămâni, profesoara lui ajunse să afle de ce lipsea el de la şcoală. Mama lui fu foarte supărată când Pepe îi spuse ceea ce făcea.
- Faptul că mergi la staţia de autobuz în fiecare zi nu o să-1 aducă înapoi, încerca ea să îi explice. Crezi că el ar vrea ca tu să lipseşti de la şcoală?
Pepe nu fu în stare să spună nimic. îşi ţinea privirea pironită în pământ, nevrând ca profesoara să îi vadă ochii plini de lacrimi. Ştia că lor le era milă de el, dar nu îl înţelegeau.
- Promite-mi că nu o să mai chiuleşti de la şcoală. Era prea mult pentru el. Scutură din cap.
- Dar, Pepe, nu te poţi duce în fiecare zi să aştepţi în staţia de autobuz. Trebuie să mergi la şcoală.
- Sunt două săptămâni de când o ţii tot aşa, îi aminti profesoara. Va trebui să ai o întrevedere cu domnul
102
director dacă refuzi să frecventezi orele.
- O să vină la şcoală, zise Măria hotărâtă. O să discut eu cu el.
Şi aşa şi făcu. Măria îi spuse lui Pepe că o să se ducă ea în locul lui la staţia de autobuz şi că sâmbăta vor
merge amândoi.
***
Jose însă nu veni cu autobuzul atunci când se întoarse. Fusese luat cu maşina de un şofer de camion care îl văzuse că mergea şchiopătând pe drumul pustiu pe la asfinţitul soarelui, cam la zece kilometri de oraş. Nu se afla nici o persoană în staţia de autobuz unde îl lăsă şoferul şi întunericul de noiembrie se risipi doar atunci când norii lăsară să se vadă luna. Jose însă cu-noştea drumul şi, în clipa în care simţi plaja bolovănoasă sub picioare, zări deja cafeneaua de la Beach Cafe încadrată de lumina săltăreaţă a focului.
Pepe împingea cu grijă lemnele sparte în flăcările focului în timp ce Red ţopăia încoace şi încolo, dând din coadă, aducând bucăţele de lemn şi lăsându-le să cadă în foc, fiind şi ea de ajutor în felul ei. Dintr-odată, Red deveni conştientă de omul de pe plajă ce mergea pe întuneric. înlemni de curiozitate, cu o labă ridicată în aer şi îşi înălţă botul pentru a-1 adulmeca pe străin după miros.
- Ce e, Red? o întrebă Pepe.
Tocmai pe când spunea acestea, Pepe *ştiu* ce se întâmplă! Scoţând un strigăt puternic, aruncă lemnul din braţe şi alergă spre silueta ce abia o zărea.
103

mm

m

-Tată! Tată!
Red înainta săltând pe lângă el. în curând i-o luă înainte, însă se ţinu departe de străin când îl văzu pe Pepe cum se aruncă în braţele întinse ale acestuia şi plânge în hohote. Red îşi pleoşti urechile când îl auzi plângând, apoi şi le ciuli din nou. Hohotele acestea de plâns nu erau ca cele pe care le auzise pe deal.
Imediat după aceea fu dispusă să îl lase pe străinul acela sa o atingă, în timp ce Pepe o chema

la el şi îi zicea: „Red, acesta este tatăl meu. Ţi-am povestit deja despre el. Acum a venit acasă".
Câteva zile fu o învălmăşeală de râsete, de lacrimi, de momente de bucurie şi de întrebări. Jose nu le putu da nici o lămurire. Vorbirea şi memoria îi erau confuze. Doctorul se gândi că e posibil ca Jose să fi suferit o amnezie. El spuse familiei că trebuie să consulte un specialist. Le-a mai spus că s-ar putea să treacă mult timp până ce Jose va fi în stare să le povestească despre lunile din viaţa lui când lipsise, în cazul în care şi le va putea aminti vreodată.
Ceea ce conta era că Jose găsise drumul spre casă, fără nici un ban în buzunar şi purtând haine ce nu erau ale lui. Deşi nu le putea răspunde la întrebări, el era înapoi unde îi era locul şi avea acelaşi zâmbet pe chip.
Nimeni nu mai putea să aştepte până duminică pentru a avea un timp special de mulţumire, aşa că toţi membrii bisericii merseră împreună la cafeneaua de la Beach Cafe pentru a-1 întâmpina pe Jose, fiindcă se întorsese, şi pentru a-L slăvi pe Domnul care avusese
104
grijă de el pe drum. Big Pepe sosi şi el de la Madrid, iar domnişoara Beamish bineînţeles că nu putea fi lăsată pe dinafară.
Făcură un foc imens în seara aceea şi se aşezară împrejurul lui slăvindu-L pe Dumnezeu. Pe când flăcările focului lumina chipurile învăluite în întuneric - toate radiind de bucurie - domnişoara Beamish îşi aminti un verset pe care îl citise din Biblia care îi fusese trimisă din Anglia.
„Eu sunt Lumina lumii... Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii." Isus a afirmat lucrul acesta de mai multe ori. Toţi erau ca în întuneric, neştiind ce i se întâmplase lui Jose. Dar un lucru era sigur: Isus fusese Lumina lui Jose şi îl adusese acasă.
Domnişoara Beamish îşi dădu brusc seama că aceasta era Lumina de care avea nevoie, căminul de care nu avusese parte niciodată. Nu mai era cazul să rămână în întuneric! Lacrimile ce începură să îi alunece pe obraji nu erau numai lacrimi de bucurie pentru întoarcerea acasă a lui Jose, ci şi pentru ea însăşi.
Pepe stătea jos, la picioarele tatălui său, având chipul îmbujorat. Red se afla lângă el, iar lumina focului făcea ca blana ei să capete o nuanţă de bronz metalic. Era nespus de frumoasă şi se comporta exemplar, în ciuda gălăgiei şi a agitaţiei.
Se tot uita în sus spre Pepe, simţindu-i bucuria. Iar Pepe se tot uita la tatăl lui, încă venindu-i greu să creadă că era într-adevăr acolo şi că nu visa.

Cumpără
Clic!

-